SEANCES DU LUNDI 9 JUILLET 1984
VERGADERINGEN VAN MAANDAG 9 JULI 1984

ASSEMBLEE
PLENAIRE VERGADERING

SEANCE DU SOIR
AVONDVERGADERING

SOMMAIRE:

PROJET DE LOI (Discussion):

Projet de loi de redressement.

Articles 7 à 14 et 42 à 47.

Discussion. — *Orateurs:* **M. Vannieuwenhuyze**, rapporteur, **M. Egelmeers, Mme Remy-Oger, MM. Van In, Humblet, Coppens, W. Peeters, M. Hansenne**, ministre de l'Emploi et du Travail, **M. Dehaene**, ministre des Affaires sociales et des Réformes institutionnelles, p. 2918.

Discussion et vote d'articles:

A l'article 11: *Orateur:* **Mme Remy-Oger**, p. 2932.

Aux articles 42*bis*, 42*ter*, 42*quater*, 42*quinquies*, 42*sexies* et 42*septies* (nouveau): *Orateur:* **M. Egelmeers**, p. 2937.

A l'article 43: *Orateur:* **M. Egelmeers**, p. 2938.

Aux articles 45 et 46*bis* (nouveau): *Orateur:* **Mme Remy-Oger**, p. 2939.

A l'article 47: *Orateurs:* **M. Van Ooteghem, M. Hansenne**, ministre de l'Emploi et du Travail, p. 2941.

INHOUDSOPGAVE:

ONTWERP VAN WET (Bespreking):

Ontwerp van herstelwet.

Artikelen 7 tot en met 14 en 42 tot en met 47.

Bespreking. — *Sprekers:* **de heer Vannieuwenhuyze**, rapporteur, **de heer Egelmeers, mevrouw Remy-Oger, de heren Van In, Humblet, Coppens, W. Peeters, de heer Hansenne**, minister van Tewerkstelling en Arbeid, **de heer Dehaene**, minister van Sociale Zaken en Institutionele Hervormingen, blz. 2918.

Beraadslaging en stemming over artikelen:

Bij artikel 11: *Spreker:* **mevrouw Remy-Oger**, blz. 2932.

Bij de artikelen 42*bis*, 42*ter*, 42*quater*, 42*quinquies*, 42*sexies*, 42*septies* (nieuw): *Spreker:* **de heer Egelmeers**, blz. 2937.

Bij artikel 43: *Spreker:* **de heer Egelmeers**, blz. 2938.

Bij de artikelen 45 en 46*bis* (nieuw): *Spreker:* **mevrouw Remy-Oger**, blz. 2939.

Bij artikel 47: *Sprekers:* **de heer Van Ooteghem, de heer Hansenne**, minister van Tewerkstelling en Arbeid, blz. 2941.

PRESIDENCE DE M. LEEMANS, PRESIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER LEEMANS, VOORZITTER

M. Coen, secrétaire, prend place au bureau.
De heer Coen, secretaris, neemt plaats aan het bureau.

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 19 h 35 m.
De vergadering wordt geopend te 19 u. 35 m.

PROJET DE LOI DE REDRESSEMENT

Reprise de la discussion et vote d'articles

ONTWERP VAN HERSTELWET

Hervatting van de behandeling en stemming over artikelen

M. le Président. — Nous entamons le débat introductif des articles qui ont été examinés par la commission des Affaires sociales.

Wij vatten de inleidende bespreking aan van de artikelen die behandeld werden door de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

Het woord is aan de heer Vannieuwenhuyze, rapporteur.

De heer Vannieuwenhuyze, rapporteur. — Mijnheer de Voorzitter, namens de commissie voor de Sociale Aangelegenheden, heb ik de eer u verslag uit te brengen van de bespreking van de artikelen 7 tot en met 14 en van de artikelen 42 tot en met 47 van het ontwerp van herstelwet. Uw commissie stelde wel de vraag of de artikelen 9 en 10 niet moesten worden verwezen naar de commissie voor de Financiën. Na een langdurige gedachtenwisseling werd uiteindelijk besloten dat de commissie voor Sociale Aangelegenheden wel bevoegd was en dat ook deze artikelen door onze commissie konden worden behandeld.

Voorts kwam de commissie tot de vaststelling dat in het artikel 13, § 2, van het voorgelegd ontwerp een materie werd behandeld waarvoor de commissie voor de Volksgezondheid en het Leefmilieu bevoegd was. Deze commissie heeft, na daartoe te zijn verzocht, met twaalf tegen tien stemmen, gunstig geadviseerd en de in bedoelde paragraaf opgenomen bepaling goedgekeurd. De inhoud van de bespreking ter zake werd opgenomen in bijlage I van het u, namens de commissie voor Sociale Aangelegenheden, voorgelegd verslag.

Alhoewel ook de artikelen 48 en 49 op de agenda van de commissie waren ingeschreven, heeft uw commissie na bespreking geoordeeld dat genoemde artikelen behoorden tot de bevoegdheid van de commissie voor de Financiën.

Achtereenvolgens werden aldus door de commissie voor Sociale Aangelegenheden besproken:

Ten eerste, de artikelen 7 tot en met 10 van het hoofdstuk I, afdeling 2, van het ontwerp van herstelwet, die handelen over de «bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid».

Ten tweede, de artikelen 11 tot en met 14 van het hoofdstuk II, afdeling 1, die handelen over de maatregelen om het tekort van de overheidsfinanciën te verminderen, meer bepaald de maatregelen in verband met de sociale zekerheid.

Ten derde, de artikelen 42 tot en met 47 van het hoofdstuk III betreffende de tewerkstelling.

Het hoofdstuk I, afdeling 2, van het ontwerp van herstelwet houdende de maatregelen tot het innen van een bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid bepaalt dat de «solidariteitsbijdrage» op het inkomen boven de drie miljoen frank zal worden verlengd voor de aanslagjaren 1986 en 1987, artikel 7.

Nieuw is in artikel 8 de inlassing van een artikel 61*bis* in de wet van 28 december 1983, waarbij boven het bedrag van de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid, vastgelegd in § 1 van artikel 61 van hierboven genoemde wet, een aanvullende bijdrage wordt ingeschreven voor de personen die belangrijke bezoldigingen, meer dan 3 miljoen frank, ten laste van de openbare sector, in zijn ruimste betekenis genomen, ontvangen.

Hier zijn ook inbegrepen verenigingen van openbare machten, de verenigingen van gemengde economie en de privaatrechtelijke rechtspersonen, waarvan in het kapitaal, in de werkings- en/of uitbatingskosten door de openbare machten voor ten minste voor 50 pct. wordt deelgenomen of ten belope van hetzelfde percentage wordt tussengekomen.

Deze aanvullende bijdrage wordt geïnd op de, eventueel gecumuleerde, bruto-inkomsten naar rata van 5 pct. op het gedeelte van 3 miljoen tot 4 miljoen frank; 20 pct. op het gedeelte van 4 miljoen tot 5 miljoen frank; 5 pct. op het gedeelte van de bezoldigingen boven de 5 miljoen frank. Deze maatregel geldt voor elk van de jaren 1984, 1985 en 1986.

De artikelen 9 en 10 bevatten wijzigingen aan de bestaande reglementering ten einde die bepalingen in overeenstemming te brengen met de maatregelen die vroeger werden genomen, namelijk wat de roerende inkomsten betreft.

Zo wijzigt artikel 9 het artikel 70, eerste lid, van de wet van 28 december 1983 en bepaalt nauwkeuriger de heffingsbasis waarop de in artikel 60 van de wet van 28 december 1983 bepaalde bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid dient te worden berekend.

Artikel 10 heeft tot doel artikel 72, tweede lid, van de wet van 28 december 1983 te wijzigen en duidelijk te bepalen binnen welke termijnen het saldo van de verschuldigde bijdrage dient te worden betaald, wanneer dit saldo niet het voorwerp zou uitmaken van een provisionele storting in toepassing van artikel 3, tweede lid, van de koninklijke besluiten nr. 55 van 16 juli 1982 en nr. 124 van 30 december 1982.

Er werden geen amendementen ingediend.

Tijdens de bespreking werden nog aanvullende inlichtingen gevraagd en werd opgemerkt dat de opgelegde aanvullende bijdrage — artikel 8

— vooral de personen uit de openbare sector zal treffen en bovendien alleen de inkomsten uit arbeid.

De artikelen 7 tot en met 10 werden aangenomen met twaalf tegen drie stemmen.

Hoofdstuk II van de herstelwet behandelt maatregelen om het tekort van de overheidsfinanciën te verminderen. Afdeling 1 handelt over de sociale zekerheid. Deze afdeling omvat de artikelen 11 tot en met 14.

Een eerste maatregel, opgenomen in artikel 11 strekt ertoe artikel 1410, § 4, van het Gerechtelijk Wetboek aan te vullen met de bepaling dat de gezinsbijslagen, die ingevolge nalatigheid of een verzuim van de rechthebbenden of van de bijslagtrekkenden ten onrechte werden verkregen, kunnen worden teruggevorderd op de hele gezinsbijslag die later aan dezelfde bijslagtrekkende is verschuldigd.

In 1983 alleen waren er 55 618 gevallen van onverschuldigde betaling voor een globaal bedrag van nagenoeg 700 miljoen frank. De diensten ramen de mogelijke recuperatie op 400 tot 500 miljoen frank.

De redenen van deze maatregel zijn tweeërlei.

Ten eerste, de begrenzing tot 10 pct., zoals nu bepaald, is niet meer gerechtvaardigd daar de kinderbijslag een aanvullend inkomen is en geen vervangingsinkomen, dat dan nog beperkt is in de tijd, daar deze uitkeringen gebonden zijn aan de leeftijd van de rechthebbende.

Ten tweede, het bestuur van de kinderbijslag is reeds bijzonder soepel. De kinderbijslagen worden immers al voorlopig uitbetaald vóór het onderzoek van de dossiers is gesloten en dit om onderbrekingen in de regelmatige betalingen te vermijden.

Deze soepelheid vergt dan ook dat de terugvordering van ten onrechte uitgekeerde bedragen wordt vergemakkelijkt en dit alleen, wanneer deze door een nalatigheid of een verzuim van de rechthebbende of bijslagtrekkende wordt verkregen.

Uit de bespreking bleek een grote bekommernis omtrent de toepassing en het gebruik of misbruik dat van het voorgesteld artikel zou kunnen worden gemaakt. Vooral de sociale gevolgen voor kinderrijke en/of kansarme gezinnen werden beklemtoond.

De minister van Sociale Zaken stelde de leden van de commissie gerust en verzekerde:

Ten eerste, dat alle mogelijke maatregelen zullen worden genomen om de rechthebbende en/of bijslagtrekkende gezinnen tweemaal per jaar in te lichten en te bevragen over het al dan niet verder recht hebben op kinderbijslagen.

Ten tweede, dat onderrichtingen ter zake zullen worden gegeven aan de Rijksdienst voor kinderbijslag voor werknemers en de Kinderbijslagfondsen, waarin het begrip « nalatigheid en verzuim » zal worden beschreven. Eveneens moet de procedure worden bepaald die zal moeten worden gevolgd zowel door de Rijksdienst als door de Kinderbijslagfondsen. De ontwerp-omzendbrief ter zake is opgenomen in het verslag onder bijlage II.

Ten derde, dat het uiteindelijk mogelijk blijft voor de bijslagtrekkende of de rechthebbende de redenen van de terugvordering te betwisten en het geschil aanhangig te maken bij de arbeidsrechtbank, waardoor de inhouding wordt geschorst tot het geschil is beslecht.

Twee amendementen waarvoor we verwijzen zou naar het u voorgelegd verslag werden ingediend en verworpen. Het artikel zelf werd met twaalf tegen drie stemmen aangenomen.

Artikel 12 van het ontwerp van herstelwet beoogt de datum van inwerkingtreding, vastgelegd in artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 156 van 30 december 1982, te wijzigen, ten einde het nieuwe indexeringsstelsel bepaald bij koninklijk besluit nr. 156 in werking te laten treden op 1 oktober 1983.

Artikel 13, § 1, is van dezelfde orde. In dit artikel wordt artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 180 van 30 december 1982 houdende bepaalde maatregelen inzake loonmatiging, nader gepreciseerd, ten einde ervoor te zorgen dat hetzelfde principe, namelijk de invoering van het nieuwe indexsysteem, na de tweede indexering volgens de vroegere formule, ook van toepassing zou zijn voor de lonen in de privé-ziekenhuissector, welke nu de indexering volgens de wet van 2 augustus 1971 — en niet van de wet van 1 maart 1977, zoals dit het geval is voor de wedden in de openbare sector — toepassen. Deze bevestiging is noodzakelijk ten einde te vermijden dat een vroegere toepassing van het nieuwe indexeringsmechanisme op de lonen in de ziekenhuissector, een verhoging van de ligdagprijs, en dus van de ziekteverzekering tot gevolg zou hebben.

Over deze bepalingen werden geen opmerkingen gemaakt.

De commissie voor de Volksgezondheid en het Leefmilieu, zoals reeds vroeger gezegd, besprak artikel 13, § 2, van het ontwerp van herstelwet op 20 juni 1984. De samenvatting van de bespreking van artikel 13, § 2, waarvan we eveneens verslaggever waren, vindt u terug in bijlage I.

Het genoemd artikel 13, § 2, strekt tot wijziging van artikel 42, derde lid van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Artikel 42 handelt over het administratief en geldelijk statuut van het personeel van het OCMW. Het laat aan de Koning de zorg over om het administratief en geldelijk statuut van het OCMW-personeel vast te leggen.

Rekening houdend met de noodzaak om de specifieke statuten te wijzigen om de financiële toestand van de OCMW te vrijwaren en om de in de saneringsplannen vastgestelde wijzigingen te kunnen realiseren, vooral dan die betreffende de openbare ziekenhuizen, zou die verplichting in een mogelijkheid moeten worden veranderd. Als de Koning dan geen algemene bepalingen vaststelt, kan het OCMW wel het statuut vaststellen, dat dan door de gouverneur moet worden goedgekeurd.

Het artikel heeft aldus tot doel het derde lid van artikel 42 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW te wijzigen en aldus het optreden van de Koning niet langer verplicht te stellen, maar facultatief te maken, zodat ter zake de OCMW niet langer worden gehinderd door het dralen van de regering.

Deze maatregel beoogt meteen een grotere autonomie van de plaatselijke besturen. De goedkeuring van het statuut is steeds afhankelijk van de goedkeuring van de voogdijoverheid, de gouverneur, wat dan toch nog een waarborg is tegen de willekeur.

De bespreking van genoemde artikelen lokte heel wat vragen en opmerkingen uit, waarvoor we verwijzen naar ons verslag, onder bijlage I. De minister verstrekte een omstandig antwoord.

De commissie bracht met twaalf stemmen tegen tien gunstig advies uit en keurde de voorgestelde wijziging van artikel 42 van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn goed.

Artikel 13, §§ 3 en 4 voorziet in het opnemen, in de wetten betreffende de schadeloosstelling voor de beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, van de bepaling voorkomend in artikel 2 van het koninklijk besluit nr. 285 van 31 maart 1984 tot wijziging van de ongevallenwet van 10 april 1971, ten einde het parallellisme tussen beide wetgevingen te respecteren, namelijk de vermindering van jaarlijkse vergoeding voor de min 5 pct. en min 10 pct. ongeschiktheid, alsmede de inwerkingtreding. Alzo zal ook voor de beroepsziekten met een ongeschiktheidsgraad van minder dan 5 pct. een verminderingscoëfficiënt van 50 pct. worden toegepast. Voor de ongeschiktheden tussen 5 à 10 pct. wordt een verminderingscoëfficiënt van 25 pct. toegepast.

Deze regeling geldt enkel voor de toekomst en stoelt op de vaststelling dat er bij ongeschiktheid van minder dan 10 pct. vrijwel nooit een inkomenverlies wordt vastgesteld. Eerder dan de vergoeding voor de min 10 pct. af te schaffen, zoals in de ons omringende landen is gebeurd, heeft de regering geopteerd voor een vermindering.

Artikel 13, § 4, bepaalt dan het inwerkingtreden van bovengenoemde § 3, namelijk op 1 april 1984 voor de beroepsziekten, waarvan de blijvende arbeidsongeschiktheid een aanvang neemt vanaf die datum.

Ingevolge de vragen gesteld tijdens de bespreking werd er door de minister op gewezen dat de invoering van een verminderingscoëfficiënt op de vergoedingen voor een graad van ongeschiktheid van minder dan 10 pct. een besparing zal meebrengen voor 1985 van 11 miljoen en voor 1986 van 23 miljoen. Voor 1984 zou het bedrag te verwaarlozen zijn.

Het aantal gevallen met een ongeschiktheidsgraad van minder dan 10 pct. wordt ongeveer op 1 500 per jaar geraamd.

Tot slot van hoofdstuk II, afdeling I, krijgen we artikel 14 dat ertoe strekt de bestaande wetgeving inzake de arbeidsongevallen te bevestigen. De Raad van State had immers, na een klacht, artikel 1 van het koninklijk besluit van 19 april 1982, dat de data van inwerkingtreding vaststelde van de artikelen in het koninklijk besluit nr. 39, nietig verklaard omwille van de daarin bepaalde retroactiviteit. De consolidatie van de nu bestaande wetgeving is evenwel noodzakelijk ten einde het financieel evenwicht van de sociale zekerheid in stand te houden. De besparingen gerealiseerd bij koninklijk besluit nr. 39 van 31 maart 1982 hebben immers een bijdrageverschuiving naar de deficitaire Ziv-stelsels mogelijk gemaakt.

De artikelen 12, 13 en 14 werden aangenomen met twaalf stemmen tegen drie.

Hoofdstuk III van het ontwerp van herstelwet bevat maatregelen ter bevordering van de tewerkstelling. De commissie van de Sociale Aangelegenheden besprak de artikelen 42 tot en met 47.

Artikel 42 heeft tot doel in een mechanisme te voorzien om een deel van de middelen afkomstig van de voor 1984, 1985 en 1986 besliste loonmatiging in de privé-sector aan te wenden voor de tewerkstelling.

Een eerste paragraaf van dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een deel van de netto-opbrengst van de loonmatiging opgelegd bij koninklijk besluit nr. 278 van 30 maart 1984, gestort op een bijzondere rekening van het Fonds voor het financieel evenwicht van de sociale zekerheid, over te dragen naar het Tewerkstellingsfonds.

De netto-opbrengst van de matiging, namelijk het deel van de matiging dat overblijft na aftrek van de belasting en de sociale-zekerheidsbijdrage verschuldigd op dat bedrag, kan voor een deel worden aangewend voor het controleerbaar scheppen van werkplaatsen, voortspruitend uit een vermindering en een aanpassing van de werktijd. Dit zal gebeuren in uitvoering van een interprofessioneel, sectorieel of per bedrijf afgesloten akkoord. Voor de ondernemingen met minder dan 50 werknemers zal dit alleen maar kunnen gebeuren op vrijwillige basis per onderneming.

De tweede paragraaf geeft aan de Koning de bevoegdheid om, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de aanwending van de middelen te regelen en de voorwaarden te bepalen die moeten worden vervuld om te kunnen profiteren van het Tewerkstellingsfonds, inzonderheid wat betreft de bijkomende aanwervingen, de vermindering van de arbeidsduur en de nieuwe formules inzake de organisatie van de arbeidstijd.

Het koninklijk besluit nr. 25 van 24 maart 1982 voorziet in de opzetting van een programma ter bevordering van de werkgelegenheid in de niet-commerciële sector. Op deze basis werden twee maatregelen genomen: het derde arbeidscircuit en het interdepartementeel begrotingsfonds. Door middel van artikel 43 van het ons voorgelegd ontwerp wordt nu ook het interdepartementeel begrotingsfonds verlengd met de duur van drie jaar, zodat de duurtijd én van het derde arbeidscircuit én van het interdepartementeel fonds gelijklopend zijn.

Artikel 44 sluit nauw aan bij het vorige. Het handelt over de verlenging van het tijdelijk personeelskader dat belast is met de uitvoering van het bijzonder tijdelijk kader, het derde arbeidscicuit en het interdepartementeel begrotingsfonds. De verlenging wordt vastgelegd voor de periode van 31 december 1984 tot 31 december 1987.

Een andere maatregel in artikel 45 van het ontwerp is de aanpassing van de sociale-zekerheidswetgeving ten behoeve van de werknemers en de ermee gelijkgestelden bedoeld in de wetten van 29 juni 1983 en 19 juli 1983, namelijk de werknemers die, tijdens de periode van deeltijdse leerplicht, krachtens een arbeids- of stageovereenkomst tewerkgesteld zijn of verbonden zijn door een industriële leerovereenkomst.

Ook artikel 46, dat een artikel 14*bis* inlast in de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, heeft tot doel de sociale-zekerheidsrechten te waarborgen van die werknemers die voltijdse prestaties leveren gespreid over minder dan vijf dagen.

Tenslotte is er artikel 47 van het ontwerp van herstelwet dat voorziet in een belangrijk fiscaal voordeel voor ondernemingen die bij collectieve arbeidsovereenkomst overgaan tot een drastische werktijdverkorting en compenserende aanwervingen. Meer concreet, het voordeel zou worden toegekend aan die ondernemingen die bij collectieve arbeidsovereenkomst de werkelijke arbeidsduur verminderen met 8 pct., waardoor deze wordt teruggebracht tot 34 uur of minder en dit zonder vermindering van het gemiddelde weekloon.

Het fiscaal voordeel is een belastingvrijstelling van de winst gedurende zes opeenvolgende belastbare tijdperken.

De vrijstelling is degressief en wordt verleend per voltijdse nieuwe compenserende arbeidsplaats: 500 000 frank de eerste twee jaren en vervolgens 400 000 frank, 300 000 frank, 200 000 frank, 100 000 frank. In de bijkomende aanwervingen tellen dus niet de aanwervingen die worden verricht in toepassing van het koninklijk besluit nr. 230 van 21 december 1983 betreffende de stage en de inschakeling van jongeren in het arbeidsproces.

De bespreking van het hoofdstuk III van het ontwerp van herstelwet gaf aanleiding tot het stellen van heel wat vragen, het maken van bemerkingen en het voorstellen van wijzigingen tot en met het schrappen of volledig vernieuwen en volledig uitwerken van bepaalde artikelen. Hiervoor verwijzen we graag naar het gedrukt voorgelegd verslag. De ingediende amendementen werden verworpen en de artikelen 42 tot en met 47 met twaalf stemmen tegen drie stemmen goedgekeurd.

Aldus vragen wij u de artikelen besproken in uw commissie voor de Sociale Aangelegenheden en artikel 13, § 2, eveneens besproken in de commissie voor de Volksgezondheid en het Leefmilieu met uw goedkeuring te willen bekrachtigen. *(Applaus op de banken van de meerderheid.)*

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Egelmeers.

De heer Egelmeers. — Mijnheer de Voorzitter, ik wil allereerst mijn dank betuigen aan de rapporteur voor zijn objectief verslag dat toch weer in moeilijke omstandigheden, gezien de tijdsdruk, moest worden opgesteld.

Mijnheer de rapporteur, ik moet u echter ontgoochelen wanneer ik daarbij onmiddellijk zeg dat mijn fractie de betrokken artikelen niet zal goedkeuren maar de door ons ingediende amendementen zal verdedigen.

In deze cocktailwet is ook weer een plaats ingeruimd voor de tewerkstelling. Onwillekeurig komt dan het werkloosheidsprobleem naar voor. Voor de laatste twee jaren is dat een verpletterend negatieve balans wanneer men de verwezenlijkingen van de regering vergelijkt met haar eigen doelstellingen. Enkele voorbeelden volstaan om dat te bewijzen.

In 1982 beloofde de regering de tewerkstelling te stabiliseren op het peil van 31 maart 1982. Tussen maart 1982 en maart 1984 steeg het totaal aantal werkzoekenden, exclusief de bruggepensioneerden, met 130 966. De voltijdse tewerkstelling in de private en openbare sector daalde met ongeveer 85 000 eenheden, dus een verlies van arbeidsplaatsen. Er was wel een bijzondere toename van de deeltijds werkenden. Dat aantal verdwijnt uit de statistiek van de uitkeringsgerechtigde volledig werklozen. Dat is het aantal dat de regering steeds citeert om haar vals zegebulletin te stofferen.

Maar er is meer, mijnheer de minister. Ik geef toe dat er een verhoging is van de deeltijdse arbeid, maar u hebt een discriminatie in het leven geroepen tussen twee categorieën van deeltijds tewerkgestelden. Wie een verplichte deeltijdse tewerkstelling heeft, ontvangt hiervoor een deeltijds loon plus een werklozenvergoeding, in dezelfde verhouding. Wie daarentegen vrijwillig deeltijdse arbeid verricht, krijgt alleen maar een loon en uiteraard geen werklozenbijdrage. Zo ontstaat een discriminatie tussen twee categorieën van werknemers die de regering toch nogal gunstig gezind zijn.

Het is duidelijk dat er een conjunctuurverbetering is waardoor het aantal uitkeringsgerechtigde volledig werklozen minder stijgt. Naast deze stabilisatie voor de uitkeringsgerechtigde volledig werklozen is er toch een belangrijke aangroei van andere categorieën van werknemers die vervroegd uit het arbeidsproces zijn gezet via een ingenieuze reglementering. Als men met al deze categorieën rekening houdt, dan komt men zonder overdrijven tot 700 à 800 000 mensen zonder werk.

Ontegensprekelijk is er wel een ontwikkeling van de deeltijdse arbeid die eveneens zichtbaar is in de opslorpingsprogramma's. Circa 500 000 vergoede werklozen in onze maatschappij is echter te veel en de regering heeft deze dramatische toestand niet veel verholpen. In dit verband verwijs ik trouwens naar het debat over de begroting 1984 waarbij het ACW duidelijk stelde aan uw adres, mijnheer de minister van Arbeid en Tewerkstelling, dat de regering geen tewerkstellingsbeleid had. Het ACW is toch een onverdachte bron en bij mijn weten is er sedert dat begrotingsdebat niets veranderd.

In de teksten betreffende de tewerkstelling in dit ontwerp houdt de regering geen rekening met beginselen die zij via het volmachtbeleid heeft willen toepassen. Zij heeft zogezegd in maatregelen voorzien om het financieel evenwicht van de sociale zekerheid te herstellen door afremming van de loonstijging. Anderzijds wil zij door loonmatiging een poging tot tewerkstelling realiseren. Dit moest gebeuren via twee fondsen met een eigen opdracht. De Raad van State heeft in zijn advies op het koninklijk besluit nr. 278 betreffende het financieel evenwicht van de sociale zekerheid, erop gewezen dat dit besluit geen rechtsgrond heeft binnen de volmachtwet van 6 juli 1983 omdat loonmatiging per definitie vreemd is aan het herstel van het evenwicht van de sociale zekerheid. Via dit koninklijk besluit kan alleen maar de bevordering van de werkgelegenheid en het herstel van de concurrentiekracht van de ondernemingen worden geregeld.

Steeds is herhaald dat bijzondere machten restrictief moeten worden geïnterpreteerd. Dat zijn blijkbaar alleen woorden. Men kan ze lezen in het advies van de Raad van State, referentie L.16094/1. Men kan eruit besluiten dat de zaak vanuit juridisch oogpunt niet rond is. De regering houdt haar meerderheid in het Parlement zelfs voor de aap.

De regering houdt er zelfs geen moraal meer op na als zij nu met een volmacht komt vragen dat het ene fonds, nummer 181, kan worden

gevoed met een deel van de middelen van het andere fonds, nummer 278.

Mijnheer de minister, het ware wel nuttig tijdens het debat, en vóór de stemming over artikel 42, te vernemen hoe het nu juist staat met het tewerkstellingsfonds. Ik hoor de meest uiteenlopende bedragen vermelden. Dit geldt eveneens voor het fonds voor sociale zekerheid. Volgens bijlage 3 van het verslag zal hierdoor 18 à 19 miljard, volgens een voorlopige rekening met cijfers meegedeeld door de minister van Sociale Voorzorg, in de sociale zekerheid worden gebracht. Het ware nuttig te weten wat het juiste bedrag was op 31 december 1983, hoeveel miljarden er zullen worden overgedragen naar het tewerkstellingsfonds en voor welke doeleinden. Elementaire eerlijkheid gebiedt dit aan het Parlement mee te delen.

Er rijzen vragen. Ofwel heeft men te veel geld, gedurende te lange tijd, gevraagd aan de betrokkenen, ofwel werden tijdens het volmachtbeleid van de regering onjuiste gegevens over de sectoren van de sociale zekerheid meegedeeld. Dat is niet correct, noch tegenover de betrokkenen die hebben ingeleverd, noch tegenover het Parlement waaraan gevraagd werd zo een knoeiwerk te realiseren. Of werd dat allemaal wel bewust gedaan, om de regeringsploeg samen te houden, maar dan wel op de rug van de werknemers, het kaderpersoneel en de niet-actieven?

Reeds bij de aanvang van mijn betoog heb ik gezegd dat in heel deze zaak geen moraliteit meer te vinden is. De afrekening, maar dan van het kiezerskorps, zal even hard zijn maar eerlijker.

De nieuwe poging van de regering om een collectieve arbeidsovereenkomst te bevorderen met het oog op de wekelijkse vermindering van de arbeidsduur en daaraan gekoppeld een nettoverhoging van het personeelseffectief legt het accent meer op het belastingeffect voor de ondernemingen dan op de inhoud van de collectieve arbeidsovereenkomst. De besprekingen tussen de sociale partners die aan de gang zijn, zullen trouwens uitmaken in hoever het hier weer eens alleen maar woorden zijn.

Wanneer wij weten wat het standpunt is van een bepaalde groep van de sociale partners, de werkgevers, om een collectieve arbeidsovereenkomst af te sluiten, zelfs wanneer hieraan premies worden gekoppeld bij wijze van belastingvoordeel, blijkt duidelijk dat men niet realistisch is. Natuurlijk zal het dan weer de beurt zijn van de regering om initiatieven te nemen.

Wij komen daar in elk geval nog op terug wanneer wij bij de bespreking van het tewerkstellingsluik, onze amendementen ter zake zullen verdedigen en tevens de aandacht zullen vestigen op andere aspecten van een mogelijk tewerkstellingsbeleid.

Wat ik bij de aanvang van mijn betoog aan de rapporteur — overigens met de beste bedoelingen — heb gezegd, was ook tot u gericht, heren ministers, bevoegd voor het sociale luik van de herstelwet. Onze fractie zal dit luik niet goedkeuren maar zal wel, zonder te overdrijven, u trachten diets te maken dat de SP wel een alternatief te bieden heeft. *(Applaus op de socialistische banken.)*

M. le Président. — La parole est à Mme Remy.

Mme Remy-Oger. — Monsieur le Président, après l'intervention la semaine dernière de M. Delmotte et toutes les remarques, observations et objections qu'il a émises au nom du groupe PS, mon intervention ne sera pas longue dans le cadre de ce projet de loi dit « de redressement », mais le gouvernement ne nous dit pas quel est le degré de redressement puisqu'une seconde loi est attendue qui traitera plus spécialement des mesures à prendre en matière de sécurité sociale. En sommes-nous à l'inclinaison de la tour de Pise ou sommes-nous plus bas, alors que nous devrions atteindre la verticale?

Pourtant, si nous n'examinons que le projet portant confirmation des arrêtés royaux, pris en exécution de l'article 1er, 1° et 2°, de la loi du 6 juillet 1983 attribuant certains pouvoirs spéciaux au Roi, nous constatons que septante-cinq arrêtés numérotés ont été pris. Ils s'ajoutent, se superposent, complètent ou prorogent ceux qui avaient été pris précédemment; c'est cela qui me permet de m'interroger sur le niveau de redressement visé si l'on sait déjà approximativement ce qui devra être encore fait, en valeur absolue, à l'occasion de la confection du prochain budget.

Les diminutions de ressources des citoyens peuvent être chiffrées et il serait intéressant de faire la somme des mesures qui les ont frappés, surtout en matière sociale, mais ces réductions, au travers de cas types dans les différentes catégories, ont été contrebalancées par des largesses concédées ailleurs. C'est pourquoi le gouvernement est dans la situation de celui qui voudrait relever un madrier mais qui tire à hue et à dia et ne peut le redresser dans ces conditions, ce qui prouve que les mesures de restrictions ne sont pas équilibrées.

Dans le capharnaüm que constitue votre projet, la section 2 du premier chapitre, la section 1ère du chapitre II et le chapitre III font l'objet du rapport fait, au nom de la commission des Affaires sociales, par M. Vannieuwenhuyze. Comme toujours, M. le rapporteur a fait un excellent travail dans des conditions pour le moins irrationnelles mais ce n'est là qu'un épiphénomène qui risque, comme l'a souligné M. Henrion à la Chambre, « de faire dire, dans un raccourci désobligeant » que le redressement des finances ne peut se faire que grâce à l'abaissement des assemblées ». Cette péroraison fut d'ailleurs ponctuée d'applaudissements sur tous les bancs.

Ce projet de loi déposé le 7 juin doit être, car telle est la volonté du gouvernement, adopté avant les vacances dans les deux Chambres.

Nous sommes le 9 juillet.

La commission de la Chambre a consacré 190 heures à l'examen des quelque cent articles et après la trève « pré-élections européennes », les séances publiques de la Chambre se sont tenues les 18, 19, 20, 21, 22 et 23 juin. Le projet fut adopté le 27 juin.

Le Sénat a pris le relais entre-temps, ce qui ne lui a pas permis de respecter la procédure logique en commission puisque aucun vote ne pouvait intervenir avant le vote final de la Chambre. Et pourtant ce n'était encore qu'une parodie puisque aucun changement, si minime soit-il, ne pouvait être apporté au projet.

Nous avons un bel exemple de bousculade inacceptable. Pouvoirs spéciaux, loi de finances, loi de redressement: nous nageons dans les mêmes matières depuis plus de deux ans et le gouvernement, qui gouverne, cherche toujours les formules salvatrices. Ce projet est le meilleur exemple du pêle-mêle législatif qui va *a contrario* d'une rigueur, que nous serions disposés à admettre, si elle portait en elle un vrai redressement équilibré et probant.

Mais que constatons-nous sous la rubrique « cotisation spéciale de sécurité sociale », en dépit de la remarque du Conseil d'Etat qui estime que l'ONSS n'est pas en état d'exécuter cette mesure, qu'il s'agit de prolongation de mesures déjà prises? Qu'une fois encore, les revenus découlant d'un emploi et/ou d'un mandat public sont davantage frappés que les revenus du privé. Le gouvernement continue sa politique discriminatoire d'autant plus qu'il reconnaît que les mesures prévues à l'article 8 ne toucheront pas un grand nombre de personnes et qu'il est impossible d'en évaluer le rapport, puisque des recherches doivent être effectuées dans différentes administrations et auprès de l'administration des Contributions directes, sans doute.

Alors, pourquoi ne pas demander au ministère des Finances quels sont les Belges qui ont des revenus personnels ou cumulés de plus de 3 millions, quelle que soit la provenance de ces revenus, et de frapper ceux-ci d'un impôt de solidarité?

Nous ne sommes pas de ceux qui refusent un effort de la part de cette catégorie de citoyens, mais pourquoi faire une distinction parmi ceux-là? Sûrement pas au nom de l'équité. Voilà un exemple de plus qui prouve que, sous Martens V, tous les Belges ne sont pas égaux devant « ses » lois.

Quant aux articles 11, 12, 13 et 14 repris sous la rubrique « sécurité sociale », le gouvernement reconnaît dans l'exposé des motifs qu'il s'agit surtout de quelques modifications techniques. Ce caractère technique confère cependant à ces articles une capacité de récupération en matière d'allocations familiales payées indûment, soit par ignorance, soit par négligence.

L'annexe II du rapport confirme l'intention, exprimée par le ministre en commission, de tenir compte de la situation sociale des familles auprès desquelles semblable récupération devra être faite.

La mesure devrait rapporter quelque 500 millions. N'est-ce pas là une forme de misérabilisme de la part du gouvernement qui, par la multiplication des mesures et des formalités administratives, a compliqué tant de choses et souvent à l'égard des moins aptes à comprendre les subtilités. Nous plaidons pour que les choses soient plus claires et plus simples à l'avenir, afin de limiter au maximum les sources d'erreur par ignorance.

Quant au § 2 de l'article 13, il doit permettre aux conseils de l'aide sociale de définir les statuts pécuniaires des emplois spécifiques aux CPAS ou ceux qui n'existent pas sur le plan communal, ceci pour les rendre compatibles avec les plans d'assainissement.

C'est bien là une preuve de plus que les choses sont vraiment compliquées.

Dans le cadre des CPAS, le gouvernement a légiféré aussi par pouvoirs spéciaux. La loi s'en trouve ébranlée, parfois profondément, notamment en ce qui concerne la notion d'aide sociale. Le temps n'est-il pas venu de relire en commission parlementaire la loi de juillet 1976, en parallèle avec les modifications intervenues et de juger des altérations et des modifications imposées depuis plus de deux ans?

En matière sociale, tant de changements sont intervenus, les uns à la suite des autres, sans attendre de connaître les effets des premiers avant de décréter les suivants. Dès lors, il serait impérieux, avant le dépôt de la deuxième loi de redressement — puisque le gouvernement veut poursuivre le redressement — que le ministre des Affaires sociales chiffre la portée des économies intervenues dans ce secteur, afin que nous puissions comparer les efforts faits en matière sociale à ceux qui ont été réalisés dans d'autres secteurs.

Le § 3 de l'article 13 rompt les règles qui voulaient que la rente pour maladie professionnelle soit calculée à raison d'un pourcentage du salaire perdu plafonné, par pourcentage d'incapacité reconnue. Cette mesure applique aux maladies professionnelles les mêmes restrictions que celles déjà en vigueur pour les accidents du travail. Ne sont frappées, dit le gouvernement, que les indemnités dont le taux d'invalidité se situe entre 5 et 10 p.c. Taux de réduction de 25 p.c., réduction de 50 p.c. si le taux d'invalidité est inférieur à 5 p.c.

Cette mesure peut paraître légère, mais dans les deux cas elle peut représenter une perte puisqu'il y a un petit effet rétroactif, ou alors un manque à recevoir de 14 à 16000 francs sur une base annuelle, sans oublier que cette prestation sociale subira, elle aussi, trois fois une non-indexation de 2 p.c.

A l'égard des allocataires sociaux, des accidents du travail et des maladies professionnelles, nous constatons que l'imagination n'a pas eu de limites.

J'en viens au chapitre III qui concerne l'emploi.

Les articles 42 à 48 traitent de l'emploi, vocable vaste, mais surtout optimiste de la part du gouvernement. Sans entrer dans la technicité de ces articles, on peut regretter la complexité des mécanismes confirmés, nouveaux, et le maintien de circuits parallèles de financement de la sécurité sociale. Ces fonds et, surtout, le Fonds pour l'équilibre financier de la sécurité sociale permettent au ministre des Affaires sociales d'être le ministre des Finances de cette sécurité sociale dévaluée; c'est une opération de prestige pour M. Dehaene, mais cette méthode ne cadre pas avec les règles habituelles de fonctionnement. Je confirme que ces circuits parallèles sont déjà suffisamment peu transparents que pour y ajouter au travers de ce projet de loi des complications supplémentaires en liant, par des flux et des reflux de moyens, les deux fonds.

Le Conseil d'Etat nous conforte dans notre sentiment en soulignant que l'article 42 confère au Roi un pouvoir quasi illimité allant plus loin que ceux contenus dans l'article 181.

Nous avions d'ailleurs déposé un amendement qui visait à ce que le ministre de l'Emploi fasse rapport tous les trimestres sur les décisions concernant l'affectation du produit de la modération salariale dans le secteur privé et les transferts de fonds pour l'emploi au Fonds pour l'équilibre budgétaire de la sécurité sociale.

M. le ministre a demandé en commission le rejet de cet amendement qu'il jugeait superflu, le Parlement jouissant d'un droit d'interpellation auquel il doit répondre.

Pour notre part, nous trouvons notre solution plus efficace et le contrôle plus régulier, mais le gouvernement a perdu l'habitude de gouverner normalement; c'est non seulement dommage, mais inquiétant et des voix se sont élevées ailleurs pour exprimer des sentiments similaires.

C'est dans le même esprit qu'il n'est pas fait appel à l'avis du Conseil national du Travail dans les articles qui touchent à la législation sociale.

Là encore, M. le ministre nous a affirmé son intention de se concerter, suivant le cas, avec le CNT ou les partenaires sociaux. Puisque l'intention existe, pourquoi refuser de l'intégrer dans les textes du projet? Est-ce un refus de rigueur ou une volonté d'autonomie plus large?

L'article 47 constate la possibilité d'une généralisation des expériences «Hansenne».

Celles-ci, peu nombreuses jusqu'ici — elles sont au nombre de 24 sur le terrain — ont procuré 448 à 489 emplois nouveaux, soit 4 à 4,4 p.c. de l'effectif total de ces entreprises, mais il est encore trop tôt pour juger de la valeur globale de ces expériences.

La prolongation de la mesure s'accompagnera d'immunisations fiscales importantes qui s'étaleront sur six années.

Quel sera le rapport «immunisation/rentrées fiscales», par les emplois créés alors que le budget est à la recherche d'un équilibre qui fuit à l'horizon de chaque nouvelle année?

Qui va compenser la perte fiscale liée aux nouveaux emplois? Seront-ils *self supporting*? Le calcul a-t-il été fait dans un cas «étalon», par exemple? Le ministre pourrait-il nous répondre?

Il fait, en tout cas, preuve d'un bel optimisme et se fait confiance à lui-même. Mieux, il se fait artiste pour présenter les statistiques du chômage.

Pourtant, le bulletin de mars 1984 de l'Onem révèle 515454 chômeurs complets indemnisés.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — De quelle date, dites-vous?

Mme Remy-Oger. — De mars 1984.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Nous sommes trois mois plus tard.

Mme Remy-Oger. — J'y arrive, monsieur le ministre, ne soyez pas inquiet.

Ce chiffre révèle une régression d'environ 3 p.c., mais ce résultat doit être interprété et devrait l'être encore davantage dans les mois qui vont suivre, car il faudra tenir compte des effets saisonniers qui sont passagers, mais aussi lire les chiffres du chômage en fonction de l'évolution de la réglementation. L'allongement de la durée du stage des jeunes sortant des études avant de leur conférer le droit aux indemnités de chômage réduit d'autant le nombre des chômeurs.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Le gouvernement précédent a décidé cela.

Mme Remy-Oger. — Mais cela continue.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Nous suivons une règle que vous avez approuvée.

Mme Remy-Oger. — D'accord, monsieur le ministre, mais vous en avez ajouté bien d'autres. Votre bilan est beau.

Les différentes remises au travail — et je ne m'étends pas sur les différentes caractéristiques —, l'accès aux prépensions, aux préretraites, modifient, chacun en convient, les statistiques des gens qui n'ont pas un emploi digne de ce nom.

Vous avez effectivement pris des mesures sociales. Mais elles n'ont eu aucun effet économique. Cela, je suppose, vous le reconnaîtrez. Il n'en reste pas moins que les femmes et les jeunes restent les plus vulnérables et que si l'on déplore souvent l'inadéquation entre la qualification des demandeurs d'emploi et l'offre d'emploi, l'élément le plus sûr est d'abord un manque, de plus en plus chronique, d'emplois que ne semblent pas venir compenser les mesures prises en faveur de l'allégement des charges des entreprises, ni celles devant favoriser les investissements productifs d'emplois. Il y a, dans ce projet, une tentative; mais nous devons fonder de faibles espoirs sur des hypothèses.

Les informations télévisées de ces derniers jours annoncent que nous sommes revenus sous la barre de 500 mille chômeurs. C'est là que vous m'attendiez, n'est-ce pas!

A-t-on tenu compte des emplois très temporaires dans l'industrie hôtelière, pour deux mois seulement? A-t-on évalué le nombre d'emplois à temps partiel en regard des emplois à temps convertis? En matière de chômage, nous avons l'impression d'assister à un petit maquillage!

En fin de compte, c'est-à-dire en 1987, quelle sera la nature du bilan? Nul ne peut en esquisser l'orientation, même pas le ministre responsable car il n'est pas devin.

Mais dès maintenant, on peut dire que les théories sur lesquelles s'appuie le ministre de l'Emploi pour réduire le temps de travail ou pour tenter de créer des emplois en utilisant davantage les outils de travail

ont un caractère trop local, trop restreint, pour espérer en retirer un effet convaincant.

Il reste une inconnue de taille en fonction de l'importance des immunisations fiscales: comment se fera le contrôle de l'embauche réelle? Y a-t-il de garanties suffisantes? Quelles sont-elles?

En résumé, les mesures claires sont celles qui visent à proroger des dispositions déjà en vigueur; il en est ainsi des articles 7 à 10. L'article 11 est lumineux: il prescrit la récupération d'allocations familiales. Les articles 12, 13 et 14 le sont aussi: ils rabotent les statuts.

Le chapitre « emploi » laisse la porte ouverte à tous les espoirs, à tous les rêves d'utilisation optimale de la modération salariale et aux initiatives de créateurs d'emplois par l'intensification d'expériences encouragées ou, plutôt, soutenues par des immunisations fiscales.

Le temps est-il à ce genre de politique fondée sur le faux volontarisme puisque indemnisé.

Notre courte expérience nous rend déjà prudente, sinon sceptique et, avec M. Delmotte, j'estime que votre loi de redressement dans les chapitres que j'ai examinés risque de ne pas redresser grand-chose dans la clarté.

Nous regrettons le fouillis que constitue le projet 718 au nom de la ségrégation et de l'injustice répétées et parce que le gouvernement, tout en se plaignant qu'il y a trop d'Etat dans ce pays, complique à plaisir, semble-t-il, ce qui ne l'est déjà que trop.

En matière sociale, la postérité jugera comme il se doit le législateur sous Martens V.

En commission, comme en séance publique, nous ne nous sommes pas soustraits au scénario imposé à cette assemblée bien que nous connaissions l'inutilité de notre prestation.

Les mass média répercutent le désintérêt du public à l'égard du Parlement et surtout la démonétisation de la fonction parlementaire. Le gouvernement porte, dans ce domaine, une grande responsabilité: voudrait-il déstabiliser le régime démocratique qu'il n'agirait pas autrement. Sûr de son bon droit sans doute, n'est-ce pas le Vice-Premier ministre, de surcroît ministre de la Justice, qui, se confiant dernièrement à un journaliste liégeois, estimait qu'il faut aller plus loin encore en apportant les modifications indispensables à l'article 78 de la Constitution afin de rendre plus aisé le recours aux pouvoirs spéciaux.

Alors, chers collègues de la majorité, qui avez avalisé une transmission de pouvoirs, excessifs à notre sens, à l'exécutif, êtes-vous prêts à démissionner à nouveau? Si oui, alors que faut-il penser de la finale que j'ai bien aimée et qui était un peu lyrique de l'intervention du chef de groupe du PSC, qui déclarait jeudi dernier: « Même si le pouvoir exécutif doit faire face à un nombre croissant de problèmes, il ne peut le faire en effaçant le corps législatif. En défendant les prérogatives parlementaires, particulièrement celles du Sénat, c'est en fin de compte la démocratie elle-même que nous défendons. » Etait-ce une profession de foi ou simplement une finale de circonstance? Je ne le crois pas de la part de M. André. Nous sommes, pour notre part, curieux de voir avec quelle vigueur la majorité défendra la démocratie à la rentrée. *(Applaudissements sur les bancs socialistes.)*

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Van In.

De heer Van In. — Mijnheer de Voorzitter, het debat over de zogenaamde herstelwet is gestart op de vooravond van de lente, namelijk op 15 maart. Wij zijn nu bijna 15 juli en ik kan begrijpen dat een aantal personen daardoor bepaalde frustaties meedragen. Klaarblijkelijk hebben de leden van de meerderheid daarvan dubbele last, want ze zijn in groten getale afwezig, behalve de geachte kandidaten voor het Arbitragehof, die de moed opbrengen om vanavond de debatten te volgen.

In elk geval, de frustaties zitten niet bij mij, want hoe dan ook, sedert 15 maart hebben wij een nieuwe reeks elementen kunnen verzamelen. Deze elementen komen niet uit de besprekingen, zoals die werden gevoerd in Kamer of Senaat, ze komen van elders, heren ministers. Het zal niemand verwonderen dat ik mij vanavond vooral zal richten tot de minister van Sociale Zaken, de heer Dehaene. Een van de elementen waarop ik zinspeel is het verslag van de Nationale Arbeidsraad en de daarbij gevoegde opties, die steunen op de gegevens van het Planbureau en die gelden voor de prognosen inzake sociale zekerheid voor de tijdsspanne tot en met 1988.

Het geheel van deze gegevens is buitengewoon interessant, niet omdat ze zo betrouwbaar zouden zijn, maar omdat uit deze niet-onbelangrijke cijfers een bepaalde trend naar voren komt, trend die wij vanavond willen benadrukken. Deze trend wordt nog verstevigd door de herstelwet, zoals ze wordt genoemd, en bestaat erin dat men, voor het in evenwicht brengen van de sociale zekerheid, meer en meer het inkomen van het individu viseert. Men baseert zich op dit inkomen om te bepalen enerzijds, wat hij als vergoeding zal krijgen en anderzijds, wat hij voor het pakket van de te financieren sociale zekerheid zal moeten betalen.

Men kan dat aangenaam vinden of niet, maar — vandaar voor een deel mijn gebrek aan frustatie — mijn partij heeft reeds in 1971, dus 13 jaar geleden, een congres gewijd aan de fiscalisering van de maatschappelijke zekerheid en de sociale stelsels. Op dat ogenblik ging alles nog schitterend en waren er bij de diverse stelsels geen problemen. Men kan helaas, te laat gelijk krijgen. Nu kan ik alleen maar vaststellen dat, indien men in de moerlemei van de regeringen die elkaar hebben opgevolgd, naar onze goede raad had geluisterd, ons land wellicht de spits zou hebben afgebeten en model hebben gestaan voor een nieuw type van sociale zekerheid dat uiteindelijk slechts elke burger ten goede kan komen.

Ik betreur dat de Eerste minister niet aanwezig is. Hij heeft aangekondigd — en ik geef hem daarin gelijk — dat hij bereid is het beleid dat hij de jongste twee en een half jaar heeft gevoerd, bij het volk te verdedigen.

Mijnheer de Voorzitter, ik zou graag Eerste minister Martens en minister Dehaene — als hij kandidaat is voor een plaats op de lijst — vergezellen op hun tocht langs de huizen van dat volk om te noteren wat de reacties zijn en hoe het volk reageert op de maatregelen die, van zeer diverse aard en met zeer diverse resultaten, in hun opzicht worden genomen. *(Onderbreking van de heer Egelmeers.)*

Mijnheer Egelmeers, ik wil alles nog eens dik in de verf zetten en op deze eerder zwoele zomeravond herhalen wat volgt: Let op — en ik heb het daarnet aan de heer Cooreman gezegd, maar die luistert niet meer want die weet het altijd beter — voor wat u de volgende maanden te wachten staat.

De minister weet niet wat er bij de mensen leeft en hoezeer de misnoegdheid zoekt naar middelen om zich te manifesteren. Maar de mensen zijn ook bang, heren en dames socialisten.

De heer Egelmeers. — Dat is een crisisverschijnsel.

De heer Van In. — Het is niet alleen een crisisverschijnsel. Het is ook het effekt van de mensen dom te houden en daar zijn bepaalde partijen mede schuldig aan.

De heer Egelmeers. — Niet de socialisten.

De heer Van In. — Wij zullen het er later over hebben. Ik zal dan nog enkele cijfers aanhalen.

De mensen voelen zich bedreigd in hun sociale positie. Zij vrezen dat als zij te fel van leer trekken, de zogeheten ongenoemde krachten van het niet-gerepertorieerde deel van de maatschappelijke zekerheid wel eens om het hoekje zouden komen kijken, om eens te meer de meest zwakken te treffen en te grijpen. Vooral de kleinsten worden genepen.

In het kader van de maatregelen die hier slechts worden aangedikt, uitgedund, uitgebeend of afgezwakt, kom ik terug op mijn uitgangspunt. Via dat beruchte Fonds tot verbetering van het financieel evenwicht in de sociale zekerheid, dat louter op een fiscale basis is gebaseerd en dat meer en meer mensen in zijn klauwen probeert te vangen, poogt men de verplichtingen die het Rijk via de wet van juni 1981 — de bekende wet-Dhoore — heeft aangegaan, te ontdoen van hun specifieke structuur. Men plaatst een vervangend mechanisme tegenover de verplichtingen die het Rijk op die manier had aangegaan.

Men doet dat waarschijnlijk om heel plausibele redenen, omdat de begroting niet meer toelaat de bedragen die door de wet-Dhoore werden vooropgesteld, ter beschikking te stellen van de sociale zekerheid. Men moet het geld elders zoeken, in andere vormen van fiscale heffing.

Dat neemt niet weg dat men op die manier een dubbel nadelig effect bekomt, omdat men de gerechtigden van de sociale zekerheid treft zowel via inkomsten als via bijdragen.

Ik mag nu wel eens duidelijk stellen dat het woord « verzekering » in het principe van de sociale zekerheid is verborgen. Men neemt de gerechtigden af waarop zij krachtens de opbouw van het verzekeringssysteem recht hebben. Terzelfder tijd drukt men het bedrag van de toelagen. Men knabbelt aan wat aan deze mensen was verworven.

Mijnheer de minister, mag ik erop wijzen dat uit het verslag dat ons door de Nationale Arbeidsraad werd meegedeeld blijkt — ik zeg het speciaal ter attentie van de geachte leden van de PVV en van de PRL — dat de totale parafiscale druk tussen 1980 en 1984 met 4,8 pct. is gestegen. Deze stijging is, een bepaalde periode in 1980 terzijde gelaten, bijna uitsluitend te wijten aan een regering die in haar vaandel had geschreven dat zij zou zorgen voor de ontvetting van de Staat en terzelfder tijd voor de grotere liberalisatie van de burger.

Wij stellen vast dat, terwijl de fiscaliteit op gelijke voet is gebleven en in bepaalde gevallen zelfs is verhoogd, de parafiscaliteit met bijna 5 pct. is gestegen en dat, volgens de prognoses van de Nationale Arbeidsraad, deze verhoging in dezelfde mate verder zal gaan. Ik moet u niet zeggen dat het ontwerp van de teksten zoals zij voorliggen van aard is om deze algemene gegevens te bevestigen.

Alvorens tot mijn conclusies te komen, wil ik even blijven stilstaan bij drie modellen die door het Planbureau werden vooropgesteld. Het Planbureau maakt voor de evolutie van de sociale zekerheid een projectie naar het jaar 1988 en bepaalt op welke manier het op het einde van deze eeuw mogelijk zal zijn de stelsels van de maatschappelijke zekerheid in evenwicht te houden. Het Planbureau gaat ervan uit dat zich drie verschillende situaties kunnen voordoen.

De eerste situatie, die niet-onbelangrijk is in de tijd waarin wij leven, is een uitgangspunt dat rekening houdt met een loonoverleg dat tot bepaalde harmonie leidt tussen werkgevers en werknemers.

Het tweede model houdt hoofdzakelijk rekening met eerder gunstige tekenen in verband met de herleving van een internationale conjunctuur.

Het derde model, het meest gunstige, houdt verband met de herleving — het woord is misschien minder gepast — van de nationale conjunctuur, zoals die zich, volgens bepaalde prognoses, in het begin van dit jaar aankondigde.

Mijnheer de Voorzitter, ik moet u niet zeggen dat in een van deze modellen duidelijk wordt vooropgesteld dat men er niet zal in slagen een geheel van evenwichten te verzekeren, tenzij door het Fonds ter verbetering van het zogenaamde evenwicht in lengte van jaren te bestendigen. Dit wil zeggen dat men impliciet staat voor het behoud en het stijgen van de parafiscaliteit.

Men zou plausibel werk hebben verricht, indien men, bij de bespreking in de Kamer en hier in deze Hoge Vergadering, de moed had gehad, vermits deze cijfers aan de bewindslieden bekend waren, duidelijk te stellen wat men met het tweede luik van het herstelbeleid beoogt. Men is op dit punt schromelijk in gebreke gebleven en heeft over de aangekondigde, opnieuw te hervormen teksten, geen woord losgelaten.

Ik vraag mij af of in de regering, die ongetwijfeld deze gegevens kent, nog wel eensgezindheid genoeg bestaat om een tweede luik van de herstelwet in te dienen. Wij kunnen aan de bevolking niet genoeg duidelijk maken dat deze regering haar de verkeerde weg opstuurt en dat zij niet zal nalaten haar nog verder te benadelen.

In verband met de modellen van het Planbureau, en aansluitend bij de diverse prognoses die men heeft gesteld, moet ik niet herhalen hoe groot de samenhang is tussen de economische expansie, enerzijds, en de evolutie van de tewerkstelling, anderzijds, en het al of niet groter worden van de fiscale druk op de burger en de vennootschappen.

Men zal uit deze vicieuze cirkel niet geraken, wanneer men niet terzelfder tijd raakt aan deze drie pijlers waarop heel het verworden van dit systeem eigenlijk steunt. Het is misschien een *contradictio in terminis* dat ik het verworden van het systeem op pijlers laat rusten. Ik stel alleen maar vast dat men halsstarrig aan het bestaan van deze pijlers vasthoudt.

Mijnheer de Voorzitter, onze collega Paul Peeters heeft nog niet zo lang geleden een parlementaire vraag gesteld, die door minister Dehaene uitvoerig werd beantwoord, in verband met de evolutie van de reserves in de verschillende takken van de sociale zekerheid. U vindt het antwoord in het bulletin van *Vragen en Antwoorden* nr. 36 uitgegeven op 12 juni jongstleden.

Wij stellen vast dat in minder dan acht jaar de reserves die in heel wat stelsels bestonden, zijn omgeslagen in tekorten. In heel de sociale zekerheid is er ogenschijnlijk geen enkel stelsel meer dat nog over enige reserve beschikt. Ik gebruik het woord « ogenschijnlijk » met opzet, want wij weten immers dat er door roerende en onroerende beleggingen verborgen reserves moeten bestaan. Ik daag minister Dehaene uit om eindelijk eens waar te maken wat hij ons in het begin van dit jaar heeft beloofd, namelijk de mechanismen die gegroeid of vergroeid zijn in ons land en die erin bestaan andere organismen, personen en instellingen te belasten met de zorg voor de uitbetaling van vergoedingen in het kader van de sociale zekerheid, eens door te lichten. Ik heb het in het bijzonder over de uitbetaling in het kader van de ziekteverzekering via de mutualiteitsverenigingen, van kinderbijslag via de compensatiekassen en van de werkloosheidsvergoeding via de erkende syndicale organismen.

De minister heeft ons plechtig beloofd dat inzake ziekteverzekering een grondige evaluatie van de toestand zou worden gemaakt en dat er een boekhoudkundige controle zou gebeuren. Ik heb hem toen zelfs gesuggereerd de betrokkenen rekenplichtig te maken, want verantwoordelijk zijn ze op het ogenblik niet. Hoe staat het trouwens met hun roerende en onroerende beleggingen? Dit zijn toch óók reserves van de sociale zekerheid zoals die, bijvoorbeeld, via het pensioenfonds voor de bedienden indertijd werden gevormd. Als men dergelijke maatregelen neemt zou dat een werkelijke herstelwet vormen. Men moet de moed opbrengen om de systemen aan te pakken die hebben bijgedragen tot het verworden van het hele mechanisme van de sociale zekerheid. Zij hebben de ondoorzichtigheid in de hand gewerkt. Er moet eens worden nagegaan wat er gebeurt inzake bestedingsbeperkingen bij de mutualiteiten, in de compensatiekassen en bij de syndicaten. Ook deze instellingen zijn tot bestedingsbeperking verplicht, net als andere instanties in dit land.

Zolang men daartoe de moed niet heeft, dan mag men nog tientallen ontwerpen van herstelwet lanceren, toch zal men hoe langer hoe meer ongeloofwaardig worden en zullen degenen die deze systemen isurperen met de vinger worden gewezen.

Het valt niet te verwonderen dat de minister zwijgt wanneer hem uitdrukkelijk in de commissie wordt gevraagd wie degenen zijn die in openbare dienst meer dan vijf miljoen per jaar verdienen. De minister zwijgt als het ware. Hij beperkt er zich toe te verklaren dat deze verdiensten hoofdzakelijk het gevolg zijn van cumulatie van inkomens. Een ambtenaar kan natuurlijk een dergelijk bedrag niet verdienen, tenzij hij nog andere zogenaamde bezoldigde verplichtingen heeft.

De politiek die de regering voert, is fataal. De Eerste minister zegt dat wij opnieuw de competitiviteit van onze ondernemingen moeten herstellen en dat wij daardoor weer een stuk werkgelegenheid en werkzekerheid aan de mensen kunnen geven.

Mijn conclusie is dat precies het tegenovergestelde zal gebeuren. De stijging van de parafiscale druk, de verzwaring en de ondoorzichtigheid van de maatregelen leiden tot het remmen van de competitiviteit waardoor eveneens elk herstelbeleid wordt geremd, wat het stabiliseren of het vergroten van de werkloosheid tot gevolg heeft. De ontmoediging van vele personen is financieel en moreel niet te verdisconteren. Ze is echter zeer groot. Degenen die niet willen horen, zullen binnenkort moeten voelen. *(Applaus op de banken van de Volksunie.)*

M. le Président. — La parole est à M. Humblet.

M. Humblet. — Monsieur le Président, je voudrais, dans cette brève intervention, attirer particulièrement votre attention sur les problèmes liés aux allocations familiales traités dans le projet de loi de redressement actuellement en discussion.

J'ai déclaré à cette tribune, le 18 novembre 1982, que « le coût de l'enfant n'est pas compensé par les allocations familiales et autres avantages aux familles ». Nul ne peut contester cette réalité.

J'ajoutais : « Avec la crise qui sévit et frappe de plein fouet les consommateurs et, par conséquent, les familles, les freins à la natalité sont évidents. » Nous reviendrons sur l'aspect démographique demain lorsque nous étudierons les aspects du projet touchant à la milice.

Certaines enquêtes montrent d'ailleurs qu'alors qu'hier bien des couples avaient plus d'enfants qu'ils n'en souhaitaient, aujourd'hui, c'est l'inverse. En effet, nombre de ménages renoncent à avoir les enfants qu'ils souhaiteraient, vu la situation économique.

Il n'est donc guère étonnant que le taux actuel de natalité pour le royaume de 1,64 enfant par femme n'assure pas le maintien de la population qui nécessiterait un taux de 2,10.

Tout cela, messieurs les ministres, ne vous a pas empêché de vous entêter et de porter atteinte aux treizième et quatorzième mois d'allocations familiales, et de un; de limiter, pour les enfants des premier et deuxième rangs, l'indexation des allocations familiales par un saut annuel, et de deux; de retarder ensuite de deux années le paiement des suppléments d'allocations d'âge pour les enfants de 10 à 12 ans et de 14 à 16 ans. Cette opération représente près d'un milliard de bénéfice pour l'Etat; et de trois.

Parallèlement, vous maintenez l'aberration de montants d'allocations inférieurs pour le deuxième enfant par rapport au troisième et inférieurs, pour les troisième et quatrième enfants par rapport aux suivants, et de quatre.

Vous avez, par ailleurs, imaginé d'effectuer une récupération des indus par le biais de l'article 11 du présent projet de loi. On peut certes concevoir que cette récupération soit fondée mais jamais à concurrence de 100 p.c. des allocations. La Ligue des Familles a démontré quelles seraient pour certains ménages et pour les CPAS, les conséquences dramatiques de cette mesure acculant certains au minimex.

Je résumerai maintenant de manière précise et arithmétique les dispositions que vous avez déjà prises aux dépens des familles.

La première mesure: à partir de 1983, la suppression des treizième et quatorzième mois d'allocations aux enfants de premier rang représente environ 4 milliards par an.

La deuxième mesure: à partir de 1983, le saut de l'index pour les premier et deuxième enfants et sur les suppléments d'âge représente 6 milliards 300 millions pour trois ans et, par voie de conséquence, 2 milliards 100 millions par an.

La troisième mesure: à partir de 1984, le recul de deux ans des majorations d'âge se chiffre à environ 2 milliards 700 millions tous les trois ans et donc à 900 millions par an.

La quatrième mesure: recul d'un mois de l'octroi des allocations familiales par rapport, d'une part au mois de la naissance et, d'autre part, au mois auquel devrait intervenir le supplément d'âge se chiffre à 400 millions par an.

La cinquième mesure: prélèvement de sécurité sociale par famille de 375 francs par mois vous permet de prendre 3 milliards par an aux familles.

Enfin, la sixième mesure: restrictions et retards quant à l'attribution d'allocations aux dépens des enfants d'invalides vous rapportera 500 millions pour 1984. Cette mesure n'étant entrée en vigueur qu'au 1er juillet, les années suivantes, cela fera 1 milliard. Le total annuel à charge des familles s'élève donc à 11,4 milliards. C'est inacceptable tant du point de vue social que du point de vue démographique.

Comme pour d'autres mesures, sans doute rétorquerez-vous, messieurs les ministres, que vous satisferez partiellement nos revendications par le biais de circulaires administratives. Vous annexez d'ailleurs au rapport un projet de circulaire. Mais tout comme nous avons fait remarquer au ministre de la Justice à propos des circulaires d'application de la loi qui porte son nom, qu'il n'était pas éternel, nous vous le disons aussi à vous, monsieur le ministre des Affaires sociales.

De plus, modifier quelque peu une loi mauvaise au moyen d'une circulaire ne nous paraît pas une procédure parlementaire acceptable.

Vous comprendrez donc que nous tenions à l'amendement que Mme Remy et moi-même avons déposé avec, d'ailleurs, un amendement subsidiaire moins radical que l'amendement d'un autre collègue visant à la suppression pure et simple de l'article 11.

Je voudrais maintenant toucher un mot au sujet du sort des handicapés et faire allusion à l'article 46*bis* nouveau.

M. Bascour, vice-président, prend la présidence de l'assemblée

Assis l'un près de l'autre tout à l'heure, messieurs les ministres, vous sembliez être des frères siamois. Sans doute ne vous êtes-vous pas encore concertés sur la manière dont vous allez résoudre le problème des handicapés devenus indépendants.

Quand un chômeur devient indépendant, il a, pendant six ans, la possibilité de retourner à son statut antérieur, sans délai et sans lourdeurs administratives.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — C'est une bonne mesure!

M. Humblet. — Vous êtes-vous mis d'accord afin qu'il puisse en être de même pour les handicapés? Nous n'avons pas eu de réponse satisfaisante à cet égard en commission et nous estimons que, même si la Chambre est déjà en vacances, rien ne peut être objecté à l'amendement que Mme Remy et moi-même avons déposé à l'article 46*bis*.

Le sort fait aux familles, avec comme toile de fond la difficile situation démographique, comme celui réservé aux handicapés nous paraissent inacceptables tant sur le plan de la justice sociale que sur celui de la légistique. Nous attendons la justification que vous pourez en donner à cette tribune. *(Applaudissements sur les bancs socialistes.)*

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Coppens.

De heer Coppens. — Mijnheer de minister, ongetwijfeld zult u reeds meer dan één slapeloze nacht hebben doorgemaakt sedert de regering begon met het uitstippelen van de voorbereidselen, nodig om deze herstelwet door Kamer en Senaat te loodsen.

Eerlijkheidshalve zult u akkoord gaan met mijn beschouwing dat elk herstel niet altijd leidt tot genezing of beterschap.

Wanneer we Elsschot erop naslaan, kunnen we inderdaad een van zijn hand inmiddels goed bekende tekst lezen: « Tussen droom en werkelijkheid staan dikwijls wetten en praktische bezwaren. »

Welnu, mijnheer de minister, spijtig genoeg is deze uitspraak van toepassing op het beoogde artikel 13, paragraaf 2, van de herstelwet. De trieste gevolgen van de herstelwet zijn vooralsnog niet te overschouwen en evenmin de naijver.

Voor mijn part zullen al degenen die op de een of andere manier kennis konden maken met deze herstelwet, er de moed bij verliezen wetende dat een tweede herstelwet — en daar kom ik nog op terug — reeds nu is aangekondigd om nog maar eens de arbeiders te treffen. Bij hen is het vertrouwen in deze regering van de lapmiddelen zoek. Of dacht de regering dat de afstraffing die haar op 17 juni 1984 werd toegediend, louter toeval was. Spijtig, maar wij voorspellen u nog dergelijke negatieve verkiezingsuitslagen.

Het kan niet meer door de beugel dat geschenken worden uitgedeeld aan de rijken om deze steeds maar rijker te maken en dat de armen steeds meer en meer de weg naar het OCMW vinden.

Tot daar, mijnheer de minister, enkele korte beschouwingen als aanloop tot artikel 13, paragraaf 2, dat trouwens niet van belang is ontbloot.

In verband met artikel 13, paragraaf 2, vallen er ongetwijfeld eigenaardige vaststellingen te doen.

In de eerste plaats is de Raad van State niet mals voor de regering wanneer hij in zijn commentaar vermeldt dat de toepassing van deze wet in het gedrang komt door het immobilisme van genoemde regering.

Ten tweede, kan men zich afvragen waarom dit artikel ter goedkeuring aan de commissie voor Sociale Aangelegenheden werd voorgelegd, daar waar de wet van 8 juli 1976 met betrekking tot de OCMW duidelijk behoort tot de commissie voor de Volksgezondheid en het Leefmilieu.

Inderdaad, door het wijzigen van artikel 42, derde lid, van de organieke wet van 8 juli 1976 op de OCMW poogt men aldus meer armslag te geven aan de OCMW en dit met betrekking tot het administratief en geldelijk statuut inzake de betrekkingen die specifiek zijn voor de openbare centra voor maatschappelijk welzijn of die onbestaande zijn op het gemeentelijk vlak. Voor die betrekkingen bepaalt het OCMW zelf het statuut binnen de perken van de algemene bepalingen die de Koning vaststelt.

De bedoeling en de strekking van deze tekst is duidelijk: voor de betrekkingen die specifiek zijn voor de OCMW bepaalt het OCMW zelf, volgens de beginselen van de gemeentelijke autonomie, het statuut. Indien evenwel de Koning bepaalde beperkingen oplegt bij algemene maatregel dan zijn de OCMW verplicht zich hieran te houden.

Tot nog toe werden bij koninklijk besluit geen algemene maatregelen uitgevaardigd en bepaalden de OCMW het statuut van hun personeel. Deze beslissingen waren onderworpen aan de algemene regels van het administratief toezicht.

Aan deze praktijk, die volledig in overeenstemming is met de geest van de wet, dreigt nu een einde te worden gemaakt ingevolge het arrest nr. 20142 van de Raad van State dat uitspraak doet over een verzoekschrift tot vernietiging van een beslissing van het OCMW van Gent omtrent het statuut van de secretaris en de ontvangers, aldus de minister.

Dat staat vermeld in het advies van de Raad van State en werd door de minister gezegd in de commissie.

Volgens dit arrest kan het OCMW voor de specifieke betrekkingen het administratief en geldelijk statuut niet bepalen, zolang de Koning de perken niet heeft vastgesteld via algemene bepalingen.

Zolang het bedoelde koninklijk besluit niet is uitgevaardigd, zullen beperkende maatregelen worden getroffen, want het principieel standpunt vervat in het arrest is vanzelfsprekend in de praktijk niet houdbaar.

De aldus voorgestelde tekst, namelijk de woorden «die de Koning vaststelt», wordt vervangen door «die de Koning kan vaststellen».

Door deze wijziging wordt het de OCMW-raad mogelijk gemaakt het statuut voor specifieke functies vast te stellen en kunnen de moeilijkheden die gerezen zijn naar aanleiding van het uitwerken van saneringsplannen, uit de weg worden geruimd. Aan de andere kant wordt de mogelijkheid behouden dat de Koning beperkingen kan opleggen die algemeen geldend zouden zijn.

Mijnheer de minister, ik wil het even hebben over de mogelijkheden die via deze ingreep èn aan de regering èn aan de OCMW worden geboden met betrekking tot dit artikel.

Eerst kunnen we stellen dat de OCMW niet langer meer zullen worden gehinderd door het stilzitten van de regering, wat nu wel het geval is.

Artikel 13, paragraaf 2, is met andere woorden een technische ingreep die bij stilzitten van de regering de OCMW toelaat toch bovenvermeld statuut vast te stellen.

Artikel 13, paragraaf 2, brengt zodoende een verbetering aan de bestaande toestand.

Persoonlijk zou ik het spijtig vinden dat de regering dit artikel zou gebruiken om, zoals in het onderwijs, een heleboel mensen aan de deur te zetten die helaas nog steeds tijdelijk zijn tewerkgesteld in een of ander openbaar ziekenhuis. Mijnheer de minister, het mag zeker niet de bedoeling zijn werklozen te creëren! Die hebben we zeker meer dan genoeg.

Laten we onze krachten bundelen tot heil van de arbeider die zeker meer van u verwacht. Met de tweede herstelwet in 't verschiet worden de mensen apathisch tegenover deze regering. Zij worden er ziek van met als gevolg minder rendabiliteit en meer onkosten in de sector rijkssociale zekerheid.

Geef deze zieken meer krachtmiddelen, zoals druiven, maar waak erover dat ze niet zuur zijn, anders riskeert u dat al uw inspanningen nutteloos zullen zijn. *(Applaus op de socialistische banken.)*

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Walter Peeters.

De heer W. Peeters. — Mijnheer de Voorzitter, bij de bespreking van deze herstelwet, hoofdstuk sociale zekerheid, wijs ik erop dat wij nog altijd wachten op het eerste wetsontwerp dat de minister van Sociale Zaken nochtans reeds voor het najaar van vorig jaar had aangekondigd, als eerste aanzet tot een geleidelijke, trapsgewijze, fundamentele hervorming van de sociale zekerheid. Uzelf, mijnheer de minister, hebt reeds herhaaldelijk erkend dat die hervorming dringend en dwingend is.

Wij hebben tot nu toe eveneens het raden naar wat u in petto houdt met de tweede herstelwet inzake sociale zekerheid, aangekondigd voor vlak na het parlementair reces. Collega Van In heeft hier trouwens ook de nadruk op gelegd.

In het kader van deze herstelwet beperkt de regering zich andermaal tot een verhoging van de sociale bijdragen via de bestendiging van de bijzondere bijdragen en het invoeren van een nieuwe, aanvullende bijdrage. Zij beperkt zich tot de gemakkelijkheidsoplossing, namelijk de verhoging van de inkomsten van de sociale zekerheid, daar waar het probleem in eerste instantie, en zelfs meer en meer essentieel, een uitgavenprobleem is. Collega Van In heeft dit aspect qua fiscaliteit en parafiscaliteit reeds voldoende ontwikkeld.

Wij stellen vast dat er nu vier nieuwe bijdragen voor sociale zekerheid bestaan: er was reeds de bijdrage van de kinderloze gezinnen en de alleenstaanden, de matigingsbijdrage van de zelfstandigen, de bijzondere bijdrage voor de sociale zekerheid bestemd voor de RVA, die wordt bestendigd, en bovendien wordt daar nu een aanvullende bijdrage aan toegevoegd, ook bestemd voor de RVA, voor wie een bezoldiging voor meer dan 3 miljoen ontvangt ten laste van de overheidssector.

Mijnheer de minister, hierbij hebben wij enkele vragen en beschouwingen.

Wij zijn het er ten gronde mee eens dat de lasten van een saneringsbeleid rechtvaardig over de bevolking moeten worden gespreid naar draagkracht. Wij vragen ons echter af welke overwegingen de regering ertoe hebben aangezet de fiscale discriminatie in te voeren door deze aanvullende bijdrage in de overheidssector, die een nieuwe categorie van belastingplichtigen in het leven roept, niet op basis van de grootte van hun inkomen, maar van de herkomst van hun inkomsten.

Het fragmentair invoeren van allerlei soorten van bijdragen voor de sociale zekerheid is zeker niet bevorderlijk voor de doorzichtigheid van ons sociale-bijdragensysteem. Is dat misschien de bedoeling?

Door de bomen ziet men het bos niet meer. Misschien is de regering van oordeel dat gefractioneerde ingrepen minder pijnlijk overkomen dan een globale ingreep. Hoe dan ook, het geheel van maatregelen wordt stilaan chaotisch en onoverzichtelijk. In hoeverre wordt hierbij de rechtszekerheid van de betrokken gevrijwaard? Welk innings- en controlesysteem zal een correcte inning van de bijkomende bijdragen garanderen, vooral wanneer het gaat om gecumuleerde inkomens ofwel uit de overheidssector zelf, ofwel uit èn de overheidssector èn andere vormen van inkomens- en bezitsverwerving.

Wij vragen ons ook af waarop de regering rekent als opbrengst van deze bijzondere bijdragen.

Deze herstelwet bevat voorts regelingen inzake kinderbijslagen. Bij artikel 11, betreffende de terugvorderbaarheid à 100 pct. van de ingevolge nalatigheid of verzuim ten onrechte verkregen kinderbijslagen, hebben wij enkele opmerkingen.

Ten eerste, bevestigt deze lineaire maatregel de kwetsbaarheid, de rechtsonzekerheid, de inefficiëntie zelfs, van het kinderbijslagstelsel als gezingericht inkomensherverdelend element.

Hij bevestigt nog maar eens de gegrondheid van het standpunt van de Volksunie dat de kinderbijslag niet thuishoort bij de sociale zekerheid als dusdanig. Het is immers niet de taak van de sociale zekerheid in de verticale herverdeling van de inkomens en dus in de gezingerichte correctie daarvan te voorzien. Het enige en meest geëigende instrument daartoe is een gezinvriendelijke fiscaliteit. De fiscaliteit is trouwens het enige instrument dat op een efficiënte wijze in een rechtvaardige gezinvriendelijke correctie van de verticale inkomensherverdeling kan voorzien.

Ook deze correctie en zelfs vooral deze gezinscorrectie dient de herverdeling immers naar draagkracht te waarborgen. Dit kan niet gebeuren door middel van het thans bestaande stelsel van kinderbijslagen bedoeld als een inkomenstoeslag in verhouding tot de gezinslast zonder echter in enige mate met de draagkracht van de betrokken gezinnen zelf rekening te houden of zelfs te kunnen houden.

Er is echter meer. De maatregel zoals bepaald in artikel 11 is een typische kansarmoede-bevestigende, zelfs in grote mate kansarmoedeverhogende ingreep. Wie aan sociaal dienstbetoon doet zal dit volledig beamen. Voorlichting en reeds informatie op zichzelf zijn voor kansarme groepen zeer dikwijks een moeilijke soms zelfs onoverkoombare hinderpaal.

Wanneer wij de ontwerp-tekst lezen van uw omzendbrief in bijlage 2 rijst toch de vraag of u met dergelijke epistels de informatieve waarde van uw toelichtingen zal verhogen en aldus de kansarmoede van de betrokkenen zal verminderen. Ik verwacht integendeel dat wij in ons sociaal dienstbetoon heel wat mensen zullen ontmoeten die ons daarover om advies zullen vragen bij gebrek aan reële leesbaarheid van de tekst.

Precies het verzuim en de nalatigheid inzake de te volgen voorschriften en regels geven aanleiding tot de in artikel 11 genomen maatregelen. Uiteraard zullen ook diezelfde kansarme groepen daarvan het grootste slachtoffer zijn. Voor hen is de kinderbijslag, veeleer dan een inkomenstoeslag, een substantieel deel van hun inkomen. Voor deze behoeftigen, aan wie volgens het regeerakkoord in geen geval mag worden geraakt, betekent deze maatregel dus niet alleen een cumulatieve maar tevens een divergerende onrechtvaardigheid.

Mijnheer de minister, in de commissie heeft u in dit verband verklaard dat aan de betrokken diensten zal worden gevraagd rekening te houden met de sociale toestand van die gezinnen. Ik stel andermaal de vraag welke criteria hier zullen worden bepaald om de eenheid in rechtspraak en de rechtszekerheid van de betrokkenen te waarborgen tegen willekeur en mogelijke discriminatie van de verschillende betrokken kassen. Op deze vraag is u ons in de commissie het antwoord schuldig gebleven. Het is nochtans van primordiaal belang.

Een laatste opmerking betreft het feit dat in sommige gevallen zoals bij echtscheiding het mogelijk is dat de uitkeringsgerechtigde bijslagtrekkende het slachtoffer wordt van het verzuim of van de al dan niet schuldige nalatigheid van de bijdrageplichtige rechthebbende. Ook hier gaat het zeer dikwijls over gevallen waar de kinderbijslag een belangrijk deel uitmaakt van het reëel inkomen. Het basisinkomen wordt hier dus

terdege bedreigd, zelfs wanneer de betrokkene zelf geen schuld heeft aan verzuim of nalatigheid. Wij hadden gehoopt, mijnheer de minister, dat u zou hebben ingezien dat u hier opnieuw een van de sociaal meest labiele categorieën van de bevolking naar het OCMW verwijst.

Wij hadden ook nog enkele vragen betreffende de coördinatie tussen het statuut van de ziekenhuisgeneesheer, dat thans het voorwerp uitmaakt van een wetsontwerp dat behandeld wordt door de bevoegde Senaatscommissie, en paragraaf 2 van artikel 13.

Tevens hadden wij nog enkele beschouwingen willen maken over de evaluatie van de arbeidsongeschiktheid. In paragraaf 3 van artikel 13 wordt een poging gedaan om de regeling inzake beroepsziekten en deze inzake beroepsongevallen te coördineren. In de commissie hebben wij reeds kritiek kunnen uitbrengen op de officiële Belgische schaal die tot nog toe wordt gehanteerd.

Ik wens hierover nu niet uit te weiden. Wij zullen bij de behandeling van het betreffende wetsontwerp inzake het statuut van de ziekenhuisgeneesheer nog de kans krijgen hierop terug te komen. Overigens hebben uw antwoorden dienaangaande in de commissie, waarvoor ik verwijs naar het uitstekend verslag van de heer Vannieuwenhuyze, ons inhoudelijk voldoening geschonken ook al kunnen ze onze inhoudelijke bezwaren ter zake niet wegnemen. Voorts heb ik nog enkele opmerkingen betreffende de tewerkstelling, en ik richt mij daarom tot de verantwoordelijke minister, de heer Hansenne.

Mijnheer de minister, het hoofdstuk «Tewerkstelling» is illustratief voor het geheel van de herstelwet van de regering: een ongeordend geheel, een ondoorzichtig amalgaam van fragmentaire ingrepen, van niet op elkaar afgestemde formules waarvan, bij gebrek aan enige duidelijke strategie, de efficiëntie, zacht uitgedrukt, zeer moet worden betwijfeld.

Inderdaad, mijnheer de minister, ook wij zijn voor een herverdeling van de arbeid zowel in de produktieve als in de *non-profit*sector. Ook wij zijn er ons van bewust dat dogmatische stellingen niet mogen beletten dat een ruime waaier van middelen tot herverdeling van de arbeid wordt aangewend.

De Volksunie steunt iedere poging om nieuwe, zinvolle arbeid tot stand te brengen. Het zijn trouwens alle zoveel resoluties van het «Volksuniecongres van de Arbeid» van 1978. Toen reeds heeft de Volksunie zich duidelijk uitgesproken voor een planmatige en geleidelijke vermindering van de arbeidsduur op Europese schaal en op lange termijn. Het was trouwens de Volksunie die toen reeds van mening was dat de overheid hier geen algemeen geldende maatregelen kan uitvaardigen; dat dit voorlopig zelfs kan worden overgelaten aan het overleg binnen de sectoren, begrensd door de beperkingen, op te leggen door federale overlegorganen en met inachtneming van de solidariteit tussen de verschillende sectoren, met het doel echter binnen de kortst mogelijke tijd terug te keren naar een eenvoudig en evenwichtig stelsel.

Reeds in 1978 heeft de Volksunie gekozen voor het creëren van deeltijdse arbeid op ruime schaal, maar dan wel op basis van vrijwilligheid en na sociaal overleg. Ook toen reeds pleitte de Volksunie voor een nieuwe, volwaardige opvatting van het derde arbeidscircuit, een valorisatie ervan tot een echte gemeenschapsdienst met een nieuwe en blijvende plaats op de arbeidsmarkt.

Al deze maatregelen zijn echter evenzeer volgens de Volksunie inefficiënt als zij niet passen in een duidelijke strategie, in een planmatige benadering van de werkloosheid als alles overheersend crisisfenomeen.

In die zin, mijnheer de minister, wensen wij eens te meer te wijzen op het geheel ontbreken in het disparaat en ongeordend maatregelenarsenaal van deze regering, van enige zinvolle begeleiding van het werkloosheidsfenomeen op zichzelf. De werkloosheid is in de huidige crisis immers vooral een ontstellend en ontwrichtend maatschappelijk probleem, een probleem dat als een tijdbom de grondvesten van onze maatschappij zelf existentieel bedreigt.

De werkloosheid is een fenomeen en de werkloze is een menselijk probleem waarmee wij nog vele jaren zullen moeten leven. Het is vanuit het beleid dan ook belangrijk de problematiek van de werklozen in deze psycho-sociale context te benaderen. Deze benadering missen wij geheel in de voorgestelde maatregelen van de regering. Of het nu gaat om het uitwerken of om het stimuleren van een tewerkstellingsbeleid, of om het begeleiden van de werkloze zodat hij niet verwordt tot de nutteloze, geïsoleerde paria van onze maatschappij met wat meer dan enige bezigheidstherapie, het werkloosheidsprobleem is een substantieel deel van onze huidige en toekomstige samenleving. Ik denk dat ik hier open deuren instamp wanneer ik deze beschouwing ten beste geef.

Het wordt bovendien in de meest uiteenlopende geledingen van onze maatschappij duidelijker en duidelijker dat de permanente aanwezigheid van welk aantal werklozen ook, ongeacht de economische, sociale en financiële implicaties, steeds meer problemen van mentale aard zal stellen.

De enige oplossing hiervoor ligt op het sociaal-economisch en op het politiek terrein. De welzijnsaanpak van de centra voor jeugdwerklozen en «doppersateliers» blijft een lapmiddel.

De heer Leemans treedt opnieuw als voorzitter op

Werklozen, en vooral jonge werklozen, hebben geen welzijnswerk nodig, maar een duidelijk afgelijnd maatschappelijk perspectief. In het zich aandienende maatschappelijk toekomstscenario zijn er heel wat mogelijkheden om zinvol werk, zij het niet in de produktieve betekenis van het woord, te creëren. Zo gezien zijn stempelgeld, stages, bijzondere tijdelijke kaders en andere derde arbeidscircuits in hun huidige vorm niet veel anders dan een sociaal-technologische welzijnsspuit die ertoe dient maatschappelijk onbehagen te verdoven en de individuele vlucht voor de maatschappelijke spanningen en tegenstellingen mogelijk te maken.

Een dergelijke benadering van het enorme probleem van de werkloosheid zal steeds meer blijven leiden tot de marginalisering van relatief toch aanzienlijke bevolkingsgroepen en zal dus onvermijdelijk blijven leiden tot onberekenbare uitbarstingen als gevolg van de onvermijdelijke mentaliteitspolarisering die de steeds breder wordende kloof tussen arbeidende en niet-arbeidende bevolking met zich mee zal brengen.

Aan deze nieuwe vorm van proletarisering kan alleen het hoofd worden geboden door een actief beleid van reële werkloosheidsbegeleiding. Dat is niet alleen sociaal verantwoord maar tevens menselijk noodzakelijk.

Indien de noodzaak in toenemende mate wordt aangevoeld om een gepast begeleidingsproces voor de werklozen op te zetten, zal dit moeten uitgaan van een globaal, alles omvattend oplossingsmodel, rationeel en actiegericht, en dat oog heeft zowel voor het sociaal-economisch als voor het sociaal-psychologisch aspect van het werkloosheidsvraagstuk.

Mijnheer de Voorzitter, volgens de bijzondere wet van 1980 is dit gemeenschapsmaterie. Dit brengt ons tot een tweede aspect van deze herstelwet.

Nog op een tweede wijze immers is dit onderdeel «tewerkstelling» illustratief voor deze herstelwet, en meteen voor het gehele beleid van deze regering.

Meer dan ooit worden er de hefbomen van het beleid in centraal gehouden, bij de centrale regering zelfs in de vorm van nauwelijks verholen volmachten die de Waalse Vice-Premier Gol blijkbaar al grondwettelijk wenst te maken.

Zelfs de bij de bijzondere wet van 1980 overgehevelde bevoegdheden worden in een duidelijke neo-unitaire reflex gerecentraliseerd, zelfs vóór er een begin van federalisering mee was gemaakt, zoals de bevoegdheden inzake werkloosheid en tewerkstelling.

Ofwel worden de middelen die daartoe vastgelegd zijn, centraal gehouden zodat van enig beleid van de gemeenschappen ter zake uiteraard geen sprake kan zijn.

De evolutie van de werkloosheid toont nochtans aan dat er zeer dringend een eigen beleid voor Vlaanderen en Wallonië noodzakelijk is.

Uit de cijfers van de RVA blijkt dat de procentuele stijging van de werkloosheid in Vlaanderen, in 1978 ten opzichte van 1977 7,2 pct. bedroeg, 8,1 pct. in Wallonië en 4,8 pct. te Brussel.

Vanaf 1979 werd de procentuele stijging in Vlaanderen groter dan in Wallonië en Brussel. Deze tendens zet zich sindsdien onverminderd voort.

Hieruit blijkt duidelijk dat er dringend een eigen tewerkstellingsbeleid noodzakelijk is voor Vlaanderen. Uit de studies van de Leuvense professoren in verband met de regionalisering van de overheidsontvangsten en -uitgaven, geactualiseerd door de GERV, blijkt daarenboven dat in 1981 het tekort op het lopende geregionaliseerde saldo van de overheidsrekeningen voor meer dan 70 pct. is toe te schrijven aan Wallonië en slechts voor 22 pct. aan Vlaanderen.

Deze evolutie, die zich eveneens doorzet in negatieve zin voor Vlaanderen, is niet alleen nadelig voor Vlaanderen, maar geeft aanleiding tot grote bezorgdheid. Immers tot in 1979 was het tekort op de lopende geregionaliseerde rekening van de overheidsrekeningen voor 100 pct. toe te schrijven aan Wallonië en Brussel, terwijl Vlaanderen toen nog een positief saldo vertoonde. Hieruit blijkt nogmaals dat het ontbreken van een eigen specifiek Vlaams beleid, aangepast aan de industriële en

economische structuur van Vlaanderen die totaal verschillend is van Wallonië, door de centrale overheid werd miskend en duidelijk leidt naar een verarming van Vlaanderen.

Een analyse van de overheidstransfers, via de investerings- en subsidiëringspolitiek van de centrale regering, geeft duidelijk aan op welke grove wijze Vlaanderen wordt benadeeld.

Bovendien geeft een analyse van de besteding van alle beschikbare middelen, gebruikt door de centrale overheid voor het voeren van een industrieel beleid, aan dat deze worden besteed aan het voeren van een defensief structuurbeleid in de zogenaamde nationale sectoren, terwijl er slechts een zeer klein gedeelte overblijft voor het voeren van een offensief structuurbeleid van investeringen in toekomstgerichte spitstechnologie.

Een wijziging in deze bestedingspolitiek, zonder uitkomst voor de toekomst, is slechts mogelijk door een consequent uitgevoerde regionalisering met volledige financiële en economische bevoegdheden voor de gemeenschapsregeringen. Zolang de huidige institutionele structuur blijft bestaan, zal de besteding van de overheidsmiddelen op verkeerde basis voortduren omdat er een fundamenteel verschil van inzicht en structuren is tussen Vlaanderen en Wallonië, waardoor de beleidsfouten in één gewest, uit compensatieoverwegingen, ook worden gemaakt in het andere gewest. Zolang deze onlogische en desastreuze contradictie blijft bestaan is er geen oplossing voor de huidige economische en structurele problemen met hun rechtstreekse gevolgen op de tewerkstelling.

De Volksunie eist reeds lang met de meeste aandrang dat de regionalisering in al haar consequenties wordt uitgevoerd. In een eerste en onmiddellijke fase moet het gebeuren door de overdracht van de centrale regering van alle middelen en mogelijkheden zoals de ruimste interpretatie van de wet op de staatshervorming van augustus 1980 het toestaat.

In een tweede fase is het mogelijk door een herziening van deze wet ten einde een volledige, zeer ver doorgedreven gewestvorming uit te voeren, waarbij alle bevoegdheden worden overgeheveld naar de gemeenschappen, zodat zijzelf verantwoordelijk zijn voor het financieel en economisch beleid en het tewerkstellingsbeleid waardoor het mogelijk wordt een eigen economische en industiële structuurpolitiek uit te voeren met eigen financiële bevoegdheid en verantwoordelijkheid. Alleen op deze wijze kan een actief en efficiënt tewerkstellingsbeleid tot stand komen.

Mijnheer de Voorzitter, in haar 11juli-manifest roept nu ook de CVP — de Volksunie heeft dat reeds herhaaldelijk gedaan — op tot — ik citeer — « intensief overleg tussen alle Vlaamse partijen over het uitwerken van een gezamenlijke visie over de toekomst van dit land, in het bijzonder over de verdeling van de sociaal-economische bevoegdheden ».

In de boodschap van de CVP wordt erop aangedrongen « alle mogelijkheden van de staatshervorming van 1980 maximaal te benutten door overdracht van bevoegdheden naar de Vlaamse Raad en de Vlaamse regering, om te komen tot een zo breed mogelijke Vlaamse consensus en een zo duidelijk mogelijke Vlaamse strategie tot de uitbouw van een zo maximaal mogelijk economisch federalisme ». Ik citeer juist: « economisch federalisme ».

Geachte leden van de CVP, ge moet toch maar durven. Want terwijl alle leden van de meerderheid — en dat is toch in de eerste plaats de Vlaamse CVP — hier op hun verkozen Senaatszetel slaafs, geduldig en beaat zitten te wachten om over een paar dagen dit extreem neo-unitair monument van deze herstelwet, dat regelrecht in tegenspraak is met de CVP-manifest, goed te keuren zonder er ook maar één punt of komma, laat staan één alinea aan te wijzigen, komt deze oproep over als een culminatie van politieke hypocrisie en van politieke dubbelzinnigheid en tweeslachtigheid die aan politieke immoraliteit grenst. En dat vanwege een partij die zelfs niet beschaamd is op de vooravond van de Vlaamsnationale feestdag zich een radicaal Vlaams, zelfs federalistisch imago aan te meten, terwijl zij haast op hetzelfde ogenblik hier in het Parlement, waar zij haar politieke verantwoordelijkheid kan en moet opnemen, juist het tegenovergestelde doet.

« Luister naar mijn woorden, maar kijk niet naar mijn daden », is blijkbaar haar devies. *(Applaus op de banken van de Volksunie.)*

De heer R. Maes. — Zeer juist!

M. le Président. — La parole est à M. Hansenne, ministre.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Monsieur le Président, chers collègues, il est toujours bien pénible d'être ministre de l'Emploi et du Travail! Quand les chiffres du chômage sont mauvais, il est considéré comme un mauvais ministre; quand ils sont bons, on l'accuse de trafiquer les statistiques.

Essayons malgré tout de donner quelques indications en matière de statistiques.

De juin 1983 à juin 1984, avec toujours le même thermomètre, le chômage ne s'est accru dans notre pays que de 0,6 p.c.

M. Wyninckx. — Allez raconter cela aux chômeurs.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Nous avons donc pratiquement stabilisé le volume du chômage en 1983-1984. *(Protestations sur les bancs de la Volksunie.)*

Mais il ne suffit pas de prendre en considération, disent d'aucuns, le nombre de chômeurs complets, car il y a en a bien d'autres. On pourrait, par exemple, prendre en compte tous les demandeurs d'emploi. De décembre 1981, moment où j'ai repris le département de l'Emploi et du Travail à M. De Wulf, à fin juin 1984, le nombre de demandeurs d'emploi dans notre pays s'est accru, en deux ans et demi, d'à peine plus de vingt-cinq mille unités.

M. Wyninckx. — C'est évident, ils sont fatigués de demander de l'emploi!

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — C'est un changement radical par rapport à ce qu'on a connu de 1979 à 1981. Cela signifie que et pour les demandeurs d'emploi et pour les chômeurs complets indemnisés, l'augmentation est inférieure au nombre de jeunes venus sur le marché du travail.

M. Wyninckx. — Nous verrons cela au mois de septembre.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — C'est tellement vrai que le nombre de demandeurs d'emploi âgés de moins de vingt-cinq ans, et je prends les chômeurs complets indemnisés et les autres, a diminué dans la même période de plus de 13 p.c.

Je n'ai pas manipulé les chiffres, je ne les ai pas maquillés, je garde le même thermomètre. Voilà la réalité.

Mais cela ne suffit pas aux contempteurs de l'opposition. On commence maintenant à dire non plus que je trafique les chiffres — Mme Remy a utilisé un terme plus gentil en disant que je les avais maquillés, ce qui est moins agressif — mais que j'obtiens ces résultats par le biais de toute une série d'emplois à caractère temporaire. Or, et c'est amusant à constater, les emplois temporaires ne sont pas mon fait, mais celui d'un de prédécesseurs, M. Spitaels. Ce qui était, à l'époque de M. Spitaels, une brillante politique socialiste de création d'emplois, devient maintenant une minable opération politique de création d'emplois temporaires.

M. Wyninckx. — On vous a mal rapporté nos propos.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Je ne sais pas par quel artifice ou par quelle opération du Saint-Esprit ce qui est bon d'un côté devient mauvais de l'autre, mais c'est ainsi.

M. Wyninckx. — On vous a mal renseigné; vous auriez dû être en séance.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — J'ajoute, monsieur Wyninckx, que le nombre d'emplois temporaires, essentiellement de chômeurs mis au travail et de cadres spéciaux temporaires, est de loin inférieur à ce qui existait quand j'ai repris le département de l'Emploi et du Travail et je vous rappelle que M. De Wulf était mon prédécesseur.

Nous avons remplacé un nombre considérable d'emplois éminemment temporaires — chômeurs mis au travail et cadres spéciaux temporaires — par un troisième circuit qui présente l'avantage de proposer des contrats à durée indéterminée.

Voilà pour ce qui concerne la première remarque selon laquelle j'ai multiplié les emplois temporaires. En vérité, ils ont diminué et ils ne sont pas mon fait.

La deuxième remarque concerne le travail à temps partiel. Si je ne m'abuse, madame Remy, messieurs Wyninckx et Egelmeers, celui-ci est le résultat d'une loi élaborée par mon prédécesseur et votée sous le gouvernement précédent.

M. Wyninckx. — Comme je vous l'ai déjà dit, on vous a mal rapporté nos propos.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — C'est toujours la même chose.

M. Wyninckx. — Pas du tout.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Même quand les chiffres ne sont pas mauvais, on tente de trouver toutes les justifications pour dire qu'ils le sont.

M. Wyninckx. — Il y a des mesures que nous ne discutons pas. Ce n'était pas cela notre propos. Toutes ces mesures pourraient être prises en période de prospérité économique. Par exemple, le travail à temps partiel, les années sabbatiques, ne sont pas des mesures que nous désapprouvons, mais qui présentent un aspect social et que vous pourriez également prendre dans une période de plein emploi.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Vous me faites penser à Fernand Raynaud qui, dans un sketch, raconte l'histoire d'un homme qui se rend chez le tailleur pour se faire un costume. Il s'agit d'un mauvais tailleur qui oblige son client à prendre toutes les positions possibles afin que le costume tombe bien. A la fin du sketch, le tailleur dit à son client qu'il peut être content parce que, quand il rencontrera ses amis, ils diront qu'il est remarquable d'avoir réalisé un si beau costume à quelqu'un d'aussi mal fichu.

M. Wyninckx. — C'est l'exacte description de votre politique.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Je n'ai jamais nié que la conjoncture économique soit défavorable. Je constate que le chômage, en Europe, s'accroît dans des proportions considérables dans un grand nombre de pays. La politique du gouvernement a des résultats positifs puisque en dépit d'une conjoncture internationale qui ne s'est pas améliorée en 1983, nous avons, grâce à nos efforts, réussi à stabiliser le chômage, ce que vous n'étiez pas parvenu à faire quand vous étiez au département de l'Emploi et du Travail.

Le projet de loi qui vous est soumis, comporte toute une série d'éléments de natures diverses; il vise à corriger ou à améliorer une série de dispositions, car j'ai la conviction qu'il n'y a pas un bon plan, une bonne mesure en matière de chômage.

Un certain nombre de mes prédécesseurs avaient, prétendaient-ils, des plans, mais le chômage a continué à augmenter dans des proportions considérables.

Je n'ai pas de plan, mais les résultats sont, me semble-t-il, meilleurs.

Je ne suis pas créateur d'emplois. Le ministre du Travail et de l'Emploi n'embauche pas. Nous nous sommes efforcés de modifier les conditions de décision du maximum de décideurs d'emploi. C'est la raison pour laquelle nous avons été obligés de diversifier l'ensemble des mesures. Je constate qu'en définitive, par une série de moyens appropriés, nous atteignons des résultats plus satisfaisants que ceux atteints précédemment, sans nier l'importance des problèmes et les difficultés.

Parmi la disposition principale qui concerne le département de l'Emploi et du Travail figure effectivement un article qui donne la possibilité au gouvernement d'intervenir en cas d'échec de la concertation sociale pour définir l'utilisation de la modération salariale.

Nous avons la conviction que le partage du temps de travail dans des conditions déterminées constitue un moyen parmi d'autres d'essayer d'apporter une forme plus active de solidarité entre ceux qui ont un travail et ceux qui n'en ont pas.

Nous avons aussi la conviction que le débat sur le partage et l'aménagement du temps de travail est d'abord et avant tout la responsabilité des interlocuteurs sociaux. Nous voulons croire que ceux-ci arriveront, dans le courant de cette semaine, à un accord, faute de quoi le gouvernement serait amené à devoir prendre ses responsabilités en faveur des sans-emploi. Nous souhaitons que vous nous accordiez cette possibilité d'assurer nos responsabilités. *(Applaudissements sur les bancs de la majorité.)*

M. Van Ooteghem. — Vous êtes en mauvais tailleur!

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Dehaene.

De heer Dehaene, minister van Soziale Zaken en Institutionele Hervormingen. — Mijnheer de Voorzitter, met uw goedvinden wil ik mij beperken tot de opmerkingen die betreffende het wetsontwerp als dusdanig werden gemaakt.

Ik wil, ingaande op de algemene opmerkingen van mevrouw Remy en van de heren Egelmeers en Van In, zeggen dat wij inderdaad van de actieve bevolking een inspanning hebben gevraagd — ik heb daar niet de minste moeilijkheid mee, mijnheer Van In — in het kader van het streven naar een financieel evenwicht van de sociale zekerheid. Het zou inderdaad niet opgaan de lasten van die sociale zekerheid in belangrijke mate naar de komende generatie door te schuiven door deze lasten met leningen te financieren.

In dit streven naar evenwicht hebben wij ook steeds gestreefd naar een evenwicht tussen een solidaire inspanning van de actieve bevolking, die zich voor een stuk in hogere bijdragen vertaalt en tussen een grotere selectiviteit in de uitkeringen, wat dan weer een reeks besparingen betekent.

Aan degenen die gevraagd hebben daar een algemeen overzicht van te geven, verwijs ik naar het algemeen overzicht dat ik aan de leden van de commissie voor de Sociale Aangelegenheden heb bezorgd op het ogenblik dat het besparingsplan werd opgemaakt. In dat overzicht werd een volledige inventaris gegeven van de maatregelen, maar ook van de opbrengst van deze maatregelen, eveneens in het kader van het financieel evenwicht van de sociale zekerheid.

Ik kan u verzekeren dat bij het opmaken van de begroting 1985 en na het nakijken van de begroting 1984, in de helft aan dit jaar, reeds blijkt dat voor die twee jaren, rekening houdend met de gegevens waarover wij momenteel beschikken, het evenwicht in de sociale zekerheid wordt bereikt.

Ik wil ingaan op een algemene vraag van collega Van In, meer bepaald betreffende de mutualiteiten. Ik meen dat ik er reeds herhaalde malen de nadruk op heb gelegd dat wij een hele reeks maatregelen hebben genomen om de doorstroming van de middelen sneller te doen verlopen. De laatste maatregel was een kredietopening bij de Spaarkas, ten einde de voornaamste reden voor het achterhouden van bepaalde bijdragen, namelijk de onzekerheid van de uitkeringen van de overheid, weg te werken. Iedereen in de sector is het erover eens dat de doorstroming veel sneller gebeurt en dat het noodzakelijke bedrijfskapitaal tot het minimum werd beperkt, zodat ook daar het vooropgestelde doel werd bereikt.

Twee maatregelen uit de herstelwet hebben tot verschillende vragen aanleiding gegeven: enerzijds, de maatregel betreffende de recuperatie van de kinderbijslagen en anderzijds, de wijziging van artikel 32 met betrekking tot de OCMW.

Wat betreft de kinderbijslagen, wil ik nogmaals bevestigen dat de recuperatie waarvan hier sprake slechts een mogelijkheid en geen verplichting is. Ik heb de ontwerp-circulaire ter kennis gebracht van de Senaat als bijlage bij het verslag. In die circulaire wordt uitdrukkelijk bevestigd dat de sociale elementen een belangrijke rol dienen te spelen.

Ik wil er collega Peeters attent op maken dat deze circulaire niet is bedoeld voor het grote publiek, maar als een richtlijn voor degenen die de maatregel moeten toepassen. Ik heb tevens aan het RKW de opdracht gegeven hierop nauwlettend toe te zien.

Deze maatregel moet een goed beleid mogelijk maken met de middelen die in deze sector beschikbaar zijn. Het gaat hier inderdaad om ten onrechte uitgekeerde kinderbijslagen en het principe van de recuperatie ervan zal door niemand worden betwist. Er moet echter rekening worden gehouden met de sociale toestand van de gezinnen en bijgevolg werd in de circulaire ook in de mogelijkheid van het niet-recupereren voorzien.

Ik kan bevestigen wat de heer Coppens op de tribune heeft uitgelegd over de wijzigingen die worden aangebracht door artikel 42. Dit artikel heeft enkel tot doel een bestaande situatie te regulariseren en een overtrokken en niet-operationele interpretatie van de Raad van State ongedaan te maken. De Koning heeft geen normen vastgelegd en derhalve kunnen de gemeenten, *in casu* de OCMW, autonoom optreden sinds het van kracht worden van de wet. Wij wensen dat deze werkwijze wordt verder gezet. Dit maakt meteen de saneringsplannen in een aantal ziekenhuizen realiseerbaar en aldus kan een financieel evenwicht in deze sector worden tot stand gebracht. Men moet dus niets zoeken achter deze maatregel. Het gaat eenvoudig om een regularisatie van de bestaande toestand. *(Applaus op de banken van de meerderheid.)*

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Egelmeers.

De heer Egelmeers. — Mijnheer de Voorzitter, ik kan met fierheid zeggen dat wij de eersten waren om te proberen het probleem van de werkloosheid weg te werken uit de maandelijkse statistieken. Wij hebben dit trouwens aangehaald tijdens de bespreking van de begroting van Tewerkstelling en Arbeid van 1984.

Wij zijn verheugd wanneer wij vaststellen dat het aantal werklozen gevoelig vermindert. Iedereen in het land heeft daar belang bij. Wij verwijten echter de regering dat zij niets te bieden heeft. Indien het waar is dat de werkloosheid voor een groot stuk geïmporteerd wordt, zou ook de tewerkstelling voor een groot stuk moeten worden geïmporteerd. Dit zou de beste oplossing zijn. Op deze wijze zouden wij terzelfder tijd uit het systeem van inleveren kunnen geraken dat door de beide ministers wordt gevoerd in het kader van het regeringsbeleid. Ik heb hier een artikel uit *Het Volk* van 5 juli jongstleden.

De heer Wyninckx. — Een onverdachte bron.

De heer Egelmeers. — Inderdaad.

In dit artikel komen christelijke vakbondsafgevaardigden aan het woord. Er prijkt zelfs een foto bij. Zij hebben meer geluk dan sommige politici. Deze vakbondsafgevaardigden zeggen dat de bedrijven nu reeds miljoenen hebben gekregen door het inleveringsbeleid en door het plan-Maribel. Hun conclusie is dat het inleveren nu wel mag ophouden. Zij zeggen dat de arbeiders en de bedienden niet tegen het inleveren gekant waren, omdat iedereen begreep dat er iets moest gebeuren. Twee jaar later blijkt echter dat het steeds dezelfde sociale klasse is die moet inleveren en zij vinden dat iedereen zijn steentje moet bijdragen in het bestrijden van de crisis, zowel vrije beroepen als middenstanders, werkgevers en werknemers. Zij zeggen voorstander te zijn van een crisisbelasting.

Dat is de conclusie van afgevaardigden van de christelijke vakbond in een niet onbelangrijke onderneming in Vlaanderen.

Mijnheer de minister van Sociale Zaken en mijnheer de minister van Arbeid en Tewerkstelling, de mensen vertrouwen uw volmachtbeleid niet meer. U komt niet meer geloofwaardig over. Zelfs als u het aantal werklozen met 4 000 of 5 000 vermindert, mijnheer Hansenne, overtuigt u niet meer. Er is een andere aanpak nodig waardoor er opnieuw geloofwaardigheid komt voor de regering vanwege de sociale klassen in dit land. Pas dan zult u positieve resultaten kunnen boeken. Wanneer deze regering startte hadden jullie beiden een vierjarenplan, eventueel met bijsturingen voor de sociale sector, moeten voorstellen. Zo zou u misschien geloofwaardige resultaten bereikt hebben.

Ik geef toe dat er een evolutie is inzake werkloosheid. Gelukkig voor u, minister Hansenne, zoniet hadden hier de vertegenwoordigers van het ACW in de CVP, u buiten geschopt.

De heer Wyninckx. — Ze zijn er niet meer om te schoppen.

De heer Egelmeers. — U hebt ervoor gezorgd, mijnheer de minister, dat de cijfers van het BTK overgebracht werden naar het nieuwe Dacstelsel. Ik geef toe dat de balans op dat stuk positief is. Maar nog meer dan gisteren ben ik er mij van bewust dat u die 450 000 of 400 000 werklozen is geen handomdraai kunt wegtoveren.

In verhouding tot de inspanning gevraagd aan de bevolking, is de evolutie onvoldoende en daar komt het eigenlijk op aan. Wij krijgen de indruk dat deze regering de werkloosheid in stand wil houden, wat dus het tegenovergestelde is van die weddenschap in *Le Soir*. *(Applaus op de socialistische banken.)*

M. le Président. — Plus personne ne demandant la parole dans le débat introductif sur les articles, nous passons à l'examen des articles qui ont été examinés en commission des Affaires sociales.

Daar niemand meer het woord vraagt in de inleidende bespreking, gaan wij over tot het onderzoek van de artikelen die werden behandeld in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

L'article 7 est ainsi rédigé:

Section 2. — Cotisation spéciale de sécurité sociale

Art. 7. Dans l'article 60 de la loi du 28 décembre 1983 portant des dispositions fiscales et bugétaires, les mots « 1983, 1984 et 1985 » sont remplacés par les mots « 1983, 1984, 1985, 1986 et 1987 ».

Afdeling 2. — Bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid

Art. 7. In artikel 60 van de wet van 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen worden de woorden « 1983, 1984 en 1985 » vervangen door de woorden « 1983, 1984, 1985, 1986 en 1987 ».

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 8. L'article 61 de la même loi est remplacé par les dispositions suivantes:

« Art. 61. § 1er. Le montant de cette cotisation est fixé à 10 p.c. du revenu imposable de chaque exercice d'imposition.

Par dérogation à l'alinéa 1er, lorsque le revenu est inférieur à 5 millions, le montant de la cotisation est fixé à 25 p.c. de la quotité du revenu qui excède 3 millions.

§ 2. Lorsque les revenus, imposables globalement à l'impôt des personnes physiques, dépassant 3 millions de francs sont recueillis par plusieurs personnes, la cotisation est due par chacune d'elles et recouvrée pour une quotité qui est fonction du rapport existant entre les revenus qu'elle a recueillis et les revenus imposables globalement.

Art. 61*bis*. Les personnes assujetties à un régime quelconque de sécurité sociale ou bénéficiaires, à un titre quelconque, d'au moins une des prestations de la sécurité sociale, qui perçoivent des rémunérations supérieures à 3 millions de francs, sont tenues de payer une cotisation complémentaire de sécurité sociale pour chacune des années 1984, 1985 et 1986, lorsque ces rémunérations sont à charge:

a) De l'Etat, des communautés et des régions, ainsi que des organismes d'intérêt public soumis à leur pouvoir de contrôle ou de tutelle;

b) Des établissements d'enseignement officiel et libre, en ce compris l'enseignement universitaire et les centres psycho-médico-sociaux officiels et libres, subventionnés par l'Etat ou les communautés;

c) Des provinces et des communes, ainsi que des établissements publics et associations de droit public soumis à leur pouvoir de contrôle ou de tutelle, des agglomérations et fédérations de communes et de toute autre personne morale de droit public créée et organisée par ou en vertu de la loi ou du décret;

d) Des associations de pouvoirs publics;

e) Des associations sans but lucratif, des établissements d'utilité publique, des associations d'économie mixte et des personnes morales de droit privé dans le capital desquels les pouvoirs publics détiennent directement ou indirectement une participation de 50 p.c. au moins ou dans les frais de fonctionnement ou d'exploitation desquels ils interviennent à concurrence de ce même pourcentage au moins.

Par rémunérations, il faut entendre les revenus professionnels bruts, y compris ceux provenant de mandats, déductions faite:

— De la cotisation de solidarité visée par la loi du 10 février 1981 instaurant une telle cotisation à charge des personnes rémunérées directement ou indirectement par le secteur public;

— Des cotisations de sécurité sociale, à l'exception de la cotisation spéciale visée par le présent chapitre.

La cotisation complémentaire est perçue sur les revenus professionnels bruts éventuellement cumulés, à raison de:

— 5 p.c. sur la tranche de 3 millions à 4 millions de francs;

— 20 p.c. sur la tranche de 4 millions à 5 millions de francs;

— 5 p.c. sur la partie des rémunérations qui dépasse 5 millions de francs.

Pour l'application des article 62 à 73 il y a lieu d'entendre par cotisation aussi bien la cotisation visée à l'article 60 que la cotisation complémentaire visée au présent article. »

Art. 8. Artikel 61 van dezelfde wet wordt door de volgende bepalingen vervangen:

« Art. 61. § 1. Het bedrag van die bijdrage wordt bepaald op 10 pct. van het belastbaar inkomen van elk aanslagjaar.

In afwijking van het eerste lid, wanneer het inkomen lager ligt dan 5 miljoen frank, wordt het bedrag van de bijdrage bepaald op 25 pct. van het deel van het inkomen dat 3 miljoen overtreft.

§ 2. Wanneer de gezamenlijk belastbare inkomsten in de personenbelasting die 3 miljoen frank overtreffen, verkregen worden door meerdere

personen, dan is de bijdrage verschuldigd door elk van hen en wordt ze ingevorderd voor een bedrag dat evenredig is aan de verhouding van de inkomsten die elk heeft verkregen tot de gezamenlijk belastbare inkomsten.

Art. 61*bis*. De personen die onderworpen zijn aan enig stelsel van sociale zekerheid of in enig opzicht gerechtigd zijn op ten minste een van de prestaties van de sociale zekerheid en die voor meer dan 3 miljoen frank aan bezoldigingen ontvangen, dienen voor elk van de jaren 1984, 1985 en 1986 een aanvullende bijdrage voor sociale zekerheid te betalen wanneer die bezoldigingen ten laste zijn:

a) Van de Staat, de gemeenschappen en de gewesten en de instellingen van openbaar nut die aan hun controle of toezicht onderworpen worden;

b) Van de inrichtingen van het officieel en vrij onderwijs, met inbegrip van het universitair onderwijs en de officiële en vrije psycho-medisch-sociale centra, die door de Staat of de gemeenschappen gesubsidieerd worden;

c) Van de provincies en de gemeenten evenals van de openbare instellingen en van de verenigingen van publiek recht die aan hun controle of toezicht onderworpen zijn, van de agglomeraties en federaties van gemeenten en van elke andere publiekrechtelijke rechtspersoon die door of krachtens de wet of het decreet opgericht en georganiseerd is;

d) Van de verenigingen van openbare machten;

e) Van de verenigingen zonder winstoogmerk, de instellingen van openbare nut, de verenigingen van gemengde economie en van de privaatrechtelijke rechtspersonen, in het kapitaal waarvan de openbare machten rechtstreeks of onrechtstreeks voor ten minste 50 pct. deelnemen of in de werkings- of uitbatingskosten waarvan ze ten belope van ten minste dit zelfde percentage tussenkomen.

Onder bezoldigingen dienen verstaan te worden de bruto-bedrijfsinkomsten, met inbegrip van dit uit mandaten, na aftrek van:

— De solidariteitsbijdrage, bedoeld bij de wet van 10 februari 1981 ten laste van de personen rechtstreeks of onrechtstreeks bezoldigd door de openbare sector;

— De sociale-zekerheidsbijdragen met uitzondering van de bijzondere bijdragen bedoeld in dit hoofdstuk.

De aanvullende bijdrage wordt geïnd op de, eventueel gecumuleerde, bruto-bedrijfsinkomsten naar rata van:

— 5 pct. op het gedeelte van 3 miljoen tot 4 miljoen frank;

— 20 pct. op het gedeelte van 4 miljoen tot 5 miljoen frank;

— 5 pct. op het gedeelte van de bezoldigingen boven 5 miljoen frank.

Voor de toepassing van de artikelen 62 tot 73 moet onder bijdrage worden verstaan zowel de in artikel 60 bedoelde bijdrage als de in dit artikel bedoelde aanvullende bijdrage.»

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 9. L'article 70, alinéa 1er, de la même loi est remplacé par l'alinéa suivant:

«Les revenus mobiliers recueillis pendant les années 1984, 1985 et 1986 qui, suivant l'article 220*bis* du Code des impôts sur les revenus, ne sont pas compris dans la déclaration annuelle à l'impôt des personnes physiques, sont ajoutés au montant des revenus imposables globalement, à l'exclusion toutefois des revenus visés aux articles 19 et 174, alinéa 2, 1° et 2°, du même Code, pour déterminer la base de perception prévue à l'article 60 en ce qui concerne la cotisation spéciale de sécurité sociale.»

Art. 9. Artikel 70, eerste lid, van dezelfde wet, wordt vervangen door het volgende lid:

«De tijdens de jaren 1984, 1985 en 1986 behaalde roerende inkomsten, die krachtens artikel 220*bis* van het Wetboek van de inkomstenbelastingen niet worden aangegeven in de jaarlijkse aangifte in de personenbelasting, worden gevoegd bij het bedrag van het globaal belastbaar inkomen, met uitzondering evenwel van de in de artikelen 19 en 174, tweede lid, 1° en 2°, van hetzelfde Wetboek bedoelde inkomsten, voor het bepalen van de in artikel 60 voorgeschreven heffingsbasis van de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid.»

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 10. L'article 72, alinéa 2, de la même loi, est remplacé par l'alinéa suivant:

«Les personnes qui ont invoqué les dispositions de l'article 3, alinéa 2, des arrêtés royaux n° 55 du 16 juillet 1982 et n° 124 du 30 décembre 1982 visés à l'article 71, doivent effectuer le versement du solde de cotisation:

– Soit au plus tard deux mois après la conversion en obligations au porteur des emprunts de l'Etat qui, par application de l'article 30, § 1er, de la loi du 10 février 1981 précitée, ont fait l'objet d'une inscription nominative au grand livre de la Dette publique, ou après la libération des obligations industrielles ou des actions qui, par application de l'article 30, § 2, de la même loi, ont été déposees à la Banque Nationale de Belgique pour compte de la Caisse des Dépôts et Consignations, si cette conversion ou cette libération est intervenue avant le jour de la publication de la présente loi au *Moniteur belge;*

– Soit au plus tard deux mois après cette publication, dans tous les autres cas.»

Art. 10. Artikel 72, tweede lid, van dezelfde wet, wordt vervangen door het volgende lid:

«De personen die het bepaalde in artikel 3, tweede lid, van de in artikel 71 bedoelde koninklijk besluiten nr. 55 van 16 juli 1982 en nr. 124 van 30 december 1982 hebben ingeroepen moeten het saldo van de bijdragen storten:

– Ofwel uiterlijk twee maanden na de conversie in obligaties aan toonder van de bij toepassing van artikel 30, § 1, van de voornoemde wet van 10 februari 1981 bij het Grootboek van de staatsschuld op naam ingeschreven staatsleningen, of na het vrijmaken van de bij toepassing van artikel 30, § 2, van dezelfde wet, bij de Nationale Bank van België voor rekening van de Deposito- en Consignatiekas neergelegde industriële obligaties of aandelen, indien deze conversie of dit vrijmaken heeft plaatsgehad vóór de dag waarop deze wet in het *Belgisch Staatsblad* verschijnt;

– Ofwel uiterlijk twee maanden na deze bekendmaking, in alle andere gevallen.»

— Adopté.

Aangenomen.

M. le Président. — L'article 11 est ainsi rédigé:

Chapitre II. — Mesures de réduction du déficit des finances publiques

Section première. — Sécurité sociale

Art. 11. L'article 1410, § 4, du Code judiciaire, est complété comme suit:

«Lorsque les prestations familiales ont été obtenues indûment suite à une négligence ou à une omission de l'attributaire ou de l'allocataire, la récupération peut porter sur l'intégralité des prestations familiales dues ultérieurement au même allocataire.»

Hoofdstuk II. — Maatregelen om het tekort van de overheidsfinanciën te verminderen

Afdeling 1. — Sociale zekerheid

Art. 11. Artikel 1410, § 4, van het Gerechtelijk Wetboek wordt aangevuld als volgt:

«Werden de gezinsblijslagen ten onrechte verkregen ingevolge een nalatigheid of een verzuim van de rechthebbende of van de bijslagtrekkende, dan kan de terugvordering slaan op het geheel van de gezinsbijslag die later verschuldigd is aan dezelfde bijslagtrekkende.»

Par voie d'amendement M. Lagasse propose la suppression de cet article.

M. Lagasse présente également l'amendement subsidiaire que voici:

«A cet article remplacer les mots «l'intégralité» par les mots «la moitié.»

« In dit artikel, de woorden « het geheel » te vervangen door de woorden « de helft. »

Nous voterons plus tard sur ces deux amendements et sur l'article 11 auquel ils se rapportent.

Mme Remy et M. Humblet présentent les amendements que voici:

« Art. 11. A l'article 1410, § 4, proposé par cet article,

1° Remplacer le mot « obtenues » par le mot « payées », et

2° Remplacer les mots « l'intégralité » par les mots « le tiers. »

« Art. 11. In artikel 1410, § 4, voorgesteld door dit artikel,

1° Het woord « verkregen » te vervangen door het woord « betaald »;

2° De woorden « het geheel » te vervangen door de woorden « een derde. »

« Remplacer l'article 1410, § 4, proposé par cet article, par ce qui suit:

« Lorsque les prestations familiales ont été payées indûment suite à une négligence ou à une ommission de l'attributaire ou de l'allocataire, la récupération peut porter sur l'intégralité des prestations familiales dues ultérieurement au même allocataire. Toutefois, il doit être tenu compte de la situation sociale pour fixer les modalités particulières de cette récupération. »

« Artikel 1410, § 4, voorgesteld door dit artikel, te vervangen als volgt:

« Werden de gezinsbijslagen ten onrechte betaald ingevolge een nalatigheid of een verzuim van de rechthebbende of de bijslagtrekkende, dan kan de terugvordering slaan op het geheel van de gezinsbijslag die later verschuldigd is aan dezelfde bijslagtrekkende. Niettemin moet rekening worden gehouden met de sociale toestand om de bijzondere regels voor die terugvordering te bepalen. »

La parole est à Mme Remy.

Mme Remy-Oger. — Monsieur le Président, comme on en a déjà parlé dans la discussion générale de ce chapitre, je ne m'attarderai pas sur le sujet, puisque aussi bien cela ne servirait tout de même pas à grand-chose. Continuons néanmoins à être honnêtes envers nous-mêmes!

A l'article 11, nous proposons un amendement qui tend à remplacer dans le texte du projet le mot « obtenues » par le mot « payées ». En effet, les mots « obtenues indûment » peuvent introduire la notion de démarche frauduleuse, alors qu'il n'y a pas eu intention de fraude. Dès lors, je ne vois pas pourquoi le gouvernement n'accepterait pas d'opérer la modification que nous demandons.

M. Humblet s'en est expliqué clairement, nous souhaitons que la récupération ne touche pas la totalité des paiements indûs, mais seulement le tiers.

Si vous me le permettez, monsieur le Président, j'aborderai également la justification de l'amendement subsidiaire qui ne sera sans doute pas plus utile que l'amendement principal.

Là, nous gardons la notion de récupération totale, mais en y ajoutant un élément que le ministre introduit d'ailleurs dans la circulaire qu'il adressera aux organismes intéressés, à savoir qu'il doit être tenu compte de la situation sociale des familles pour fixer les modalités particulières de cette récupération.

Nous souhaitions voir apporter la précision dans le texte car il est quelque peu abusif d'être toujours obligé de se référer à l'exposé des motifs ou aux annexes plutôt que d'être clair dans la loi. *(Applaudissements sur les bancs socialistes.)*

M. le Président. — Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'amendement et sur l'article 11.

L'article 12 est ainsi rédigé:

Art. 12. L'article 3 de l'arrêté royal n° 156 du 30 décembre 1982 modifiant le loi du 2 août 1971 organisant un régime de liaison à l'indice des prix à la consommation des traitements, salaires, pensions, allocations et subventions à charge du Trésor public, de certaines prestations sociales, des limites de rémunération à prendre en considération pour le calcul de certaines cotisations de sécurité sociale des travailleurs, ainsi que des obligations imposées en matière sociale aux travailleurs indépendants, est remplacé par la disposition suivante:

« Art. 3. Le présent arrêté entre en vigueur le 1er octobre 1983. »

Art. 12. Artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 156 van 30 december 1982 tot wijziging van de wet van 2 augustus 1971 houdende inrichting van een stelsel waarbij de wedden, lonen, pensioenen, toelagen en tegemoetkomingen ten laste van de openbare Schatkist, sommige sociale uitkeringen, de bezoldigingsgrenzen waarmede rekening dient gehouden bij de berekening van sommige bijdragen van de sociale zekerheid der arbeiders, alsmede de verplichtingen op sociaal gebied opgelegd aan de zelfstandigen, aan het indexcijfer van de consumptieprijzen worden gekoppeld, wordt vervangen door de volgende bepaling:

« Art. 3. Dit besluit treedt in werking op 1 oktober 1983. »

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 13. § 1er. L'article 3, alinéa 2, de l'arrêté royal n° 180 du 30 décembre 1982 portant certaines mesures en matière de modération des rémunérations, est remplacé par la disposition suivante:

« La disposition de l'alinéa 1er cesse de produire ses effets le premier jour du mois qui suit celui au cours duquel les rémunérations auront été adaptées pour la deuxième fois conformément à l'alinéa 1er et en application de la loi du 1er mars 1977 organisant un régime de liaison de l'indice des prix à la consommation du royaume de certaines dépenses dans le secteur public, ou, en ce qui concerne les établissement privés qui dispensent des soins de santé, de prophylaxie ou d'hygiène, en application de la loi du 2 août 1971 organisant un régime de liaison à l'indice des prix à la consommation des traitements, salaires, pensions, allocations et subventions à charge du Trésor public, de certaines prestations sociales, des limites de rémunération à prendre en considération pour le calcul de certaines cotisations de sécurité sociale des travailleurs, ainsi que des obligations imposées en matière sociale aux travailleurs indépendants. »

§ 2. L'article 42, alinéa 3, de la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale, est remplacé par la disposition suivante:

« Le conseil de l'aide sociale établit, dans les limites des dispositions générales que le Roi peut fixer, les statuts administratif et pécuniaire pour les emplois qui sont spécifiques aux centres publics d'aide sociale ou qui n'existent pas sur le plan communal. »

§ 3. Dans l'article 35 des lois relatives à la réparation des dommages résultant des maladies professionnelles, coordonnées le 3 juin 1970, l'alinéa suivant est inséré entre les alinéas 2 et 3:

« Par dérogation aux dispositions des alinéas précédents, ladite allocation annuelle est diminuée de 50 p.c. si le taux d'incapacité s'élève à moins de 5 p.c., et de 25 p.c. si le taux d'incapacité s'élève à 5 p.c. ou plus, tout en étant inférieur à 10 p.c. »

§ 4. Le § 3 du présent article entre en vigueur le 1er avril 1984 pour les maladies professionnelles dont l'incapacité de travail permanente débute à partir de cette date.

Art. 13. § 1. Artikel 3, tweede lid, van het koninklijk besluit nr. 180 van 30 december 1982 houdende bepaalde maatregelen inzake loonmatiging wordt vervangen door de volgende bepaling:

« De bepaling van het eerste lid houdt op uitwerking te hebben de eerste dag van de maand die volgt op deze waarin de lonen, overeenkomstig het bepaalde in het eerste lid, twee aanpassingen hebben ondergaan bij toepassing van de wet van 1 maart 1977 houdende inrichting van een stelsel waarbij sommige uitgaven in de overheidssector aan het indexcijfer van de consumptieprijzen van het Rijk worden gekoppeld, of, wat de private instellingen betreft, die geneeskundige, profylactische of hygiënische zorgen verstrekken, bij toepassing van de wet van 2 augustus 1971 houdende inrichting van een stelsel waarbij de wedden, lonen, pensioenen, toelagen en tegemoetkomingen ten laste van de openbare Schatkist, sommige sociale uitkeringen, de bezoldigingsgrenzen waarmede rekening dient gehouden bij de berekening van sommige bijdragen van de sociale zekerheid der arbeiders, alsmede de verplichtingen op sociaal gebied opgelegd aan de zelfstandigen, aan het indexcijfer van de consumptieprijzen worden gekoppeld. »

§ 2. Artikel 42, derde lid, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, worden vervangen door de volgende bepaling:

« De raad voor maatschappelijk welzijn bepaalt, binnen de perken van de algemene bepalingen die de Koning kan vaststellen, het administratief en geldelijk statuut inzake de betrekkingen die specifiek zijn voor de openbare centra voor maatschappelijk welzijn of die onbestaande zijn op het gemeentelijk vlak. »

§ 3. In artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepszieken, gecoördineerd op 3 juni 1970, wordt tussen het tweede en het derde lid het volgende lid ingevoegd:

« In afwijking op de bepaling van het eerste en het tweede lid wordt deze jaarlijkse vergoeding verminderd met 50 pct., indien de graad van ongeschiktheid minder dan 5 pct. bedraagt, en met 25 pct. verminderd indien de graad van ongeschiktheid 5 pct. of meer, maar minder dan 10 pct. bedraagt. »

§ 4. De § 3 van dit artikel treedt in werking op 1 april 1984, voor de beroepszieken waarvan de blijvende arbeidsongeschiktheid een aanvang neemt vanaf die datum.

— Adopté.

Aangenomen.

Art. 14. Les articles 1er, 5, 6, 7, 8, 9, 12, 13, 14, 15 et 16 de l'arrêté royal n° 39 du 31 mars 1982 modifaint la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail produisent leurs effets le 1er avril 1982.

Art. 14. De artikelen 1, 5, 6, 7, 8, 9, 12, 13, 14, 15 en 16 van koninklijk besluit nr. 39 van 31 maart 1982 tot wijziging van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 hebben uitwerking met ingang van 1 april 1982.

— Adopté.

Aangenomen.

M. le Président. — L'article 42 est ainsi rédigé:

Chapitre III. — Emploi

Art. 42. § 1er. Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, mettre à la disposition du Fonds pour l'emploi créé par l'article 4 de l'arrêté royal n° 181 du 30 décembre 1982 créant un Fonds en vue de l'utilisation de la modération salariale complémentaire pour l'emploi, une partie des moyens inscrits au compte spécifique du Fonds pour l'équilibre financier de la sécurité sociale, créé en application de l'article 4, § 6, de l'arrêté royal n° 278 du 30 mars 1984 portant certaines mesures concernant la modération salariale en vue d'encourager l'emploi, la réduction des charges publiques et l'équilibre financier des régimes de la sécurité sociale.

§ 2. Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les conditions d'intervention du Fonds pour l'emploi en faveur des entreprises qui, par convention collective de travail, procèdent à des recrutements compensatoires liés à une réduction de la durée du travail.

Hoofdstuk III. — Tewerkstelling

Art. 42. § 1. De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, aan het Tewerkstellingsfonds, opgericht bij artikel 4 van het koninklijk besluit nr. 181 van 30 december 1982 tot oprichting van een fonds met het oog op de aanwending van de bijkomende loonmatiging voor de tewerkstelling, een deel van de middelen ter beschikking stellen die zijn ingeschreven in de specifieke rekening van het Fonds voor het financieel evenwicht van de sociale zekerheid, opgericht met toepassing van artikel 4, § 6, van het koninklijk besluit nr. 278 van 30 maart 1984 houdende bepaalde maatregelen inzake loonmatiging met het oog op de bevordering van de tewerkstelling, de vermindering van de openbare lasten en het financieel evenwicht van de stelsels van sociale zekerheid.

§ 2. De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit, de voorwaarden voor de tussenkomst van het Tewerkstellingsfonds ten voordele van de ondernemingen die bij collectieve arbeidsovereenkomst overgaan tot compenserende aanwervingen, gebonden aan een vermindering van de arbeidsduur.

Par voie d'amendement, M. Lagasse propose la suppression de cet article.

Mme Remy et M. Jandrain présentent l'amendement que voici:

« Compléter cet article par un § 3, rédigé comme suit:

« § 3. Tous les trois mois, le ministre de l'Emploi et du Travail et le ministre des Affaires sociales font rapport devant les commissions compétentes des Chambres sur les résultats de l'utilisation de la modération salariale du secteur privé pour l'emploi et les mises à disposition éventuelles de moyens du Fonds pour l'équilibre de la sécurité sociale et du Fonds pour l'emploi. »

« Dit artikel aan te vullen met een § 3, luidende:

§ 3. Om de drie maanden brengen de minister van Tewerkstelling en Arbeid en de minister van Sociale Zaken bij de bevoegde commissies van de Kamers verslag uit over de resultaten van de aanwending van de loonmatiging in de privé-sector op het vlak van de werkgelegenheid en over de bedragen die eventueel ter beschikking worden gesteld van het Fonds voor het financieel evenwicht van de sociale zekerheid en het Tewerkstellingsfonds. »

La parole est à Mme Remy.

Mme Remy-Oger. — Monsieur le Président, je me réfère à la justification écrite de notre amendement.

De Voorzitter. — De heer Egelmeers c.s. stelt ook voor dit artikel te doen vervallen.

De heer Egelmeers c.s. stelt eveneens volgende subsidiaire amendementen voor:

« Eerste subsidiair

Paragraaf 2 van dit artikel te doen vervallen. »

« Premier amendement subsidiaire

Supprimer le § 2 de cet article. »

« Tweede subsidiair

Dit artikel te vervangen als volgt:

« Het koninklijk besluit nr. 278 van 30 maart 1984 houdende bepaalde maatregelen inzake loonmatiging met het oog op de bevordering van de tewerkstelling, de vermindering van de openbare lasten en het financieel evenwicht van de stelsels van sociale zekerheid en het koninklijk besluit nr. 281 van 31 maart 1984 houdende bepaalde tijdelijke wijzigingen in de regeling inzake de koppeling van sommige sociale uitkeringen van de maatschappelijke zekerheid en uitgaven in de overheidssector aan het indexcijfer van de consumptieprijzen van het Rijk en tot toekenning van een inhaalpremie aan sommige gerechtigden op sociale uitkeringen, worden opgeheven. »

« Deuxième amendement subsidiaire

Remplacer cet article comme suit:

« L'arrêté royal n° 278 du 30 mars 1984 portant certaines mesures concernant la modération salariale en vue d'encourager l'emploi, la réduction des charges publiques et l'équilibre financier des régimes de la sécurité sociale et l'arrêté royal n° 281 du 31 mars 1984 portant certaines modifications temporaires au régime de liaison à l'indice des prix à la consommation, de certaines prestations sociales de la sécurité sociale et dépenses du secteur public, et accordant une prime de rattrapage à certains bénéficiaires de prestations sociales sont abrogés. »

« Een artikel 42bis nieuw in te voegen, luidende:

« Art. 42bis. § 1. Voor toepassing van § 2 en van de artikelen 42ter, quater en quinquies, wordt verstaan onder:

1° Vermindering van de arbeidsduur: vermindering van de conventionele wekelijkse arbeidsduur die geldt in de onderneming met 10 pct. tegen 31 december 1985.

De vermindering van de arbeidsduur wordt toegepast volgens de bij collectieve arbeidsovereenkomst vastgestelde regels;

2° Compenserende aanwerving: indienstneming van werknemers met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur als gevolg van de vermindering van de arbeidsduur ten belope van 5 pct. van het bestaande personeelsbestand tegen 31 december 1985.

Het bestaande personeelsbestand wordt berekend op basis van het totaal aantal arbeidsdagen van het vierde kwartaal van het jaar 1983, gedeeld door 75 voor de hoofdarbeiders en door 75 of 63 voor de handarbeiders en gelijkgestelden naargelang de gepresteerde arbeid verdeeld is over zes of vijf weekdagen.

§ 2. De vermindering van de arbeidsduur met compenserende aanwervingen is van toepassing op:

1° Alle werkgevers die onderworpen zijn aan de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders;

2° Op de openbare instellingen, de instellingen van openbaar nut en de verenigingen van gemeenten die hoofdzakelijk een commerciële of industriële activiteit uitoefenen, en op de instellingen voor geneeskundige, profylactische of hygiënische verzorging;

3° De diensten van de Staat, de gemeenschappen, de gewesten, de provincies, de agglomeraties, de federaties van gemeenten, de gemeenten, de verenigingen waartoe zij behoren, alsook van de openbare instellingen die van de voornoemde diensten afhangen, de instellingen van openbaar nut die hoofdzakelijk geen commerciële of industriële activiteit uitoefenen, de polders en wateringen;

4° De buitenlandse of internationale openbare diensten;

5° De ondernemingen voor uitzendarbeid;

6° De instellingen van vrij onderwijs voor het onderwijzend personeel, de diensten voor school- of beroepsoriëntering en de vrije psycho-medisch-sociale centra, de privé-instellingen die zorgen verstrekken met betrekking tot de gezondheid, profylaxie en hygiëne.

§ 3. De bepalingen in § 1 vervallen indien in sociaal overleg een gelijkwaardige uitkomst voor 15 september 1984 bekomen wordt.»

«Insérer un article 42bis nouveau, libellé comme suit:

«Art. 42bis. § 1er. Pour l'application du § 2 et des articles 42ter, quater et quinquies, il convient d'entendre par:

1° Réduction de la durée du travail: réduction de 10 p.c. pour le 31 décembre 1985, de la durée hebdomadaire du travail dans l'entreprise, telle qu'elle a été fixée par convention.

La réduction de la durée du travail est appliquée conformément aux règles établies par convention collective de travail;

2° Recrutements compensatoires: par suite de la réduction de la durée du travail, recrutements de travailleurs avec contrat de travail à durée indéterminée, pour le 31 décembre 1985, à concurrence de 5 p.c. de l'effectif du personnel existant.

L'effectif existant est calculé sur base du nombre total de jours de travail prestés au cours du quatrième trimestre de l'année 1983, divisé par 75 pour les travailleurs intellectuels et par 75 ou 63 pour les travailleurs manuels et assimilés, selon que les heures prestées s'étalent sur cinq ou six jours ouvrables.

§ 2. La réduction de la durée du travail avec recrutements compensatoires est applicable:

1° A tous les employeurs qui sont soumis à la loi du 27 juin 1969 révisant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs;

2° Aux organismes publics, aux organismes d'utilité publique, aux associations de communes qui exercent à titre principal une activité commerciale ou industrielle et aux établissements de soins médicaux, prophylactiques ou hygiéniques;

3° Aux services de l'Etat, des communautés, des régions, des provinces, des agglomérations, des fédérations de communes, des communes, des associations dont les communes font partie, aux organismes publics qui dépendent de ces services, aux organismes d'utilité publique qui n'exercent pas à titre principal une activité commerciale ou industrielle, aux polders et aux wateringues;

4° Aux services publics étrangers ou internationaux;

5° Aux bureaux d'intérim;

6° Aux établissements d'enseignement libre, pour le personnel enseignant, aux services d'orientation scolaire et professionnelle, aux centres psycho-médico-sociaux libres, aux établissements privés qui dispensent des soins médicaux, prophylactiques et hygiéniques.

§ 3. Les dispositions du § 1er sont abrogées si la concertation sociale permet d'aboutir à un résultat équivalent pour le 15 septembre 1984.»

«Een artikel 42ter nieuw, in te voegen, luidende:

«Art. 42ter. Artikel 4 van het koninklijk besluit nr. 181 van 30 december 1982 tot oprichting van een Fonds ter aanwending van de bijkomende loonmatiging voor de tewerkstelling wordt aangevuld als volgt:

«Een afzonderlijke rekening wordt geopend bij het Fonds. Hierop gebeurt de verrekening van de gelden bedoeld bij artikel 41quater. Deze gelden zullen, onder de voorwaarden bepaald door de Koning, aangewend worden ter financiering van de arbeidsduurvermindering en compenserende aanwervingen.»

«Insérer un article 42ter nouveau, libellé comme suit:

«Art. 42ter. A l'article 4 de l'arrêté royal n° 181 du 30 décembre 1982 créant un Fonds en vue de l'utilisation de la modération salariale complémentaire pour l'emploi, ajouter in fine:

«Un compte distinct est ouvert auprès du Fonds, sur lequel sont versés les fonds visés à l'article 41quater. Ces fonds sont utilisés, dans les conditions déterminées par le Roi, pour le financement de la réduction du temps de travail et des recrutements compensatoires.»

«Een artikel 42quater nieuw in te voegen, luidende:

«Art. 42quater. § 1. Ter financiering van de arbeidsduurvermindering zal het Tewerkstellingsfonds op de afzonderlijke rekening bedoeld in artikel 41ter beschikken over:

1° Een bijdrage in hoofde van de werkgever ten belope van een percentage van de loonmassa inclusief patronale bijdragen, voor de jaren 1984 en 1985.

Het percentage wordt vastgelegd in collectieve arbeidsovereenkomsten voor de bedrijfstakken. De globale opbrengst ervan moet minstens 2 pct. van de totale loonmassa in het geheel der bedrijven bedragen.

Bij ontstentenis van een gelijkwaardig resultaat zal de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit sectoriële normen vastleggen.

Deze bepaling is van toepassing op alle werkgevers die onderworpen zijn aan de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders;

2° Een belasting op alle roerende en onroerende vermogens, met uitzondering van het bedrijfspatrimonium, boven de 7 500 000 frank, index 177,85, met een aanslagvoet gaande van 0,5 tot 2 pct.

De Koning bepaalt de modaliteiten;

3° Een bijdrage op alle individuele netto belastbare jaarinkomens hoger dan of gelijk aan 550 000 frank, index 177,85, aan een aanslagvoet gaande van 0,3 tot 7,5 pct. en dit voor de aanslagjaren 1985 en 1986. Deze bijdrage is fiscaal niet aftrekbaar.

De Koning bepaalt de modaliteiten.

§ 2. Per onderneming wordt een aparte rekening geopend, waarop gestort worden:

1° De bijdrage bedoeld in § 1, 1°;

2° Een maandelijkse voorafbetaling op de bijdrage bedoeld in § 1, 3°, van de werknemers.

Deze bijdragen worden geboekt als «verplichtingen aan het Tewerkstellingsfonds» en mogen slechts in de onderneming blijven in de mate dat de compenserende aanwervingen bedoeld in artikel 41bis plaatsgrijpen. De onderneming kan tevens een beroep doen op bijkomende tussenkomsten van het Tewerkstellingsfonds, ten laste van de afzonderlijke rekening bedoeld in artikel 41ter, in de mate dat de bijdragen bedoeld in het eerste lid onvoldoende zijn om de compenserende aanwervingen ten volle te bekostigen.

De Koning bepaalt de criteria voor deze tussenkomst, de periodiciteit en wijze waarop de vereffening van verplichtingen en tegoeden gebeurt.

§ 3. De bijdrage bedoeld in § 1, 2°, en de bijdrage bedoeld in § 1, 3°, met uitzondering van de bijdrage van de werknemer, worden gestort op

de afzonderlijke rekening van het Tewerkstellingsfonds bedoeld in artikel 41ter.»

«Insérer un article 42quater nouveau libellé comme suit:

«Art. 42quater. § 1er. Pour le financement de la réduction du temps de travail, le compte distinct du Fonds pour l'emploi visé à l'article 41ter est alimenté par:

1° Une cotisation de la part de l'employeur à concurrence d'un pourcentage de la masse salariale y compris les cotisations patronales, pour les années 1984 et 1985.

Ce pourcentage est fixé dans des conventions collectives de travail pour les branches d'activités. Le produit global de ces cotisations doit représenter 2 p.c. au moins de la masse salariale totale dans l'ensemble des entreprises.

A défaut d'un résultat équivalent, le Roi fixera des normes sectorielles par un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres.

Cette disposition est d'application à tous les employeurs soumis à la loi du 27 juin 1969 révisant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs;

2° Une taxe sur tous les avoirs mobiliers et immobiliers, à l'exception du patrimoine de l'entreprise, supérieurs à 7 500 000 francs, indice 177,85, à un taux d'imposition compris entre 0,5 et 2 p.c.

Le Roi détermine les modalités de perception de cette taxe;

3° Une cotisation sur tous les revenus annuels individuels imposables nets supérieurs ou égaux à 550 000 francs, indice 177,85, à un taux d'imposition compris entre 0,3 et 7,5 p.c. pour les exercices fiscaux 1985 et 1986. Cette cotisation n'est pas déductible fiscalement.

Le Roi détermine les modalités de perception de cette cotisation.

§ 2. Un compte distinct est ouvert pour chaque entreprise, sur lequel sont versés:

1° La cotisation visée au § 1er, 1°;

2° Un acompte prescrit sur la cotisation des travailleurs visés au § 1er, 3°.

Ces cotisations sont enregistrées comme des «obligations au Fonds de l'emploi» et ne peuvent rester dans l'entreprise que si les recrutements compensatoires visés à l'article 41bis sont effectués. L'entreprise peut également faire appel à des interventions supplémentaires du Fonds pour l'emploi, à charge du compte distinct visé à l'article 41ter, dans la mesure où les cotisations visées au premier alinéa sont insuffisantes pour couvrir complètement les recrutements compensatoires.

Le Roi définit les critères de cette intervention, ainsi que sa périodicité et le mode de liquidation des obligations et des avoirs.

§ 3. La cotisation visée au § 1er, 2°, et la cotisation visée au § 1er, 3°, à l'exception de la cotisation du travailleur, sont versées au compte distinct du Fonds pour l'emploi visé à l'article 41ter.»

«Een artikel 42quinquies nieuw in te voegen, luidende:

«Art. 42quinquies. § 1. Uitzondering wordt gemaakt voor de bepaling inzake vermindering van de arbeidsduur en compenserende aanwerving voorzien in artikel 41bis voor ondernemingen die minder dan 20 bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid aangegeven werknemers tewerkstellen.

De berekening van de personeelssterkte van de onderneming moet gebeuren op basis van het totaal aantal arbeidsdagen van het vierde kwartaal van het jaar 1983, gedeeld door 75 voor de hoofdarbeiders en 75 of 63 voor de handarbeiders en gelijkgestelden naargelang de gepresteerde arbeid verdeeld is over zes of vijf weekdagen.

Indien genoemde bedrijven echter voldoen aan de bepalingen in artikel 41ter, dan kan de werkgever aanspraak maken op:

1° De bijdrage bepaald in artikel 41quater, 3°, van de werknemers in het bedrijf;

2° Een premie per nieuw aangeworven werknemer die het eerste jaar 220 000, het tweede 180 000, het derde jaar 120 000 en het vierde jaar 40 000 frank bedraagt.

§ 2. Bedrijven in moeilijkheden kunnen een tijdelijke opschorting vragen van de verplichting tot compenserende aanwerving.

De Koning bepaalt de criteria en uitvoeringsmodaliteiten.

§ 3. In afwijking van de bepaling in artikel 41bis. § 1, 2°, zal de compenserende aanwerving gebeuren bij vaste benoeming volgens de geldende modaliteiten:

1° In de openbare instellingen, de instellingen van openbaar nut en de verenigingen van gemeenten die hoofdzakelijk een commerciële of industriële activiteit uitoefenen, en in de instellingen voor geneeskundige, profylactische of hygiënische verzorging;

2° In de diensten van de Staat, de gemeenschappen, de gewesten, de provincies, de verenigingen waartoe zij behoren alsook in de openbare instellingen die van de voornoemde diensten afhangen, de instellingen van openbaar nut die hoofdzakelijk geen commerciële of industriële activiteit uitoefenen, de polders en wateringen;

3° In de buitenlandse of internationale openbare diensten;

4° In de instellingen van vrij onderwijs voor het onderwijzend personeel, in de diensten voor school- of beroepsoriëntering en in de vrije psycho-medisch-sociale centra.

§ 4. In afwijking van de bepaling in artikel 41bis, § 1, 1°, zal de arbeidsduurvermindering niet gelden in:

1° Het rijksonderwijs, het provinciaal en gemeentelijk onderwijs voor het onderwijzend personeel;

2° In de instellingen van vrij onderwijs voor het onderwijzend personeel.»

«Insérer un article 42quinquies nouveau, libellé comme suit:

«Art. 42quinquies. § 1er. Une dérogation à l'article 41bis, concernant la réduction de la durée du travail avec recrutements compensatoires, est accordée aux entreprises qui emploient moins de 20 travailleurs déclarés à l'Office national de sécurité sociale.

Le calcul de l'effectif du personnel d'une entreprise s'effectue sur base du nombre total de jours de travail prestés au cours du quatrième trimestre de l'année 1983, divisé par 75 pour les travailleurs intellectuels et par 75 ou 63 pour les travailleurs manuels, selon que les heures prestées s'étalent sur six ou cinq jours ouvrables.

Si ces entreprises remplissent toutefois les conditions visées à l'article 41ter, l'employeur peut prétendre à:

1° La cotisation des travailleurs de l'entreprise, visée à l'article 41quater, 3°;

2° Une prime par nouveau travailleur engagé s'élevant à 220 000 francs la première année, à 180 000 francs la deuxième année, à 120 000 francs la troisième année et à 40 000 francs la quatrième année.

§ 2. Les entreprises en difficulté peuvent demander la suspension provisoire de l'obligation de procéder à des recrutements compensatoires.

Le Roi fixe les critères et les modalités d'exécution de cette disposition.

§ 3. Par dérogation à l'article 41bis, § 1er, 2°, les recrutements compensatoires se feront par nomination, selon les modalités en vigueur:

1° Dans les organismes publics, les organismes d'utilité publique, les associations de communes qui exercent à titre principal une activité commerciale ou industrielle et les établissements de soins médicaux, prophylactiques ou hygiéniques;

2° Dans les services de l'Etat, des communautés, des régions, des provinces, des associations dont les provinces font partie, les organismes publics qui dépendent de ces services, les organismes d'utilité publique qui n'exercent pas, à titre principal, une activité commerciale ou industrielle, les polders et les wateringues;

3° Dans les services publics étrangers ou internationaux;

4° Dans les établissements d'enseignement libre, pour le personnel enseignant, les services d'orientation scolaire ou professionnelle et les centres psycho-médico-sociaux libres.

§ 4. Par dérogation à l'article 41bis, § 1er, 1°, la réduction de la durée du travail ne sera pas appliquée:

1° Dans l'enseignement de l'Etat, l'enseignement provincial et communal, pour le personnel enseignant;

2° Dans les établissements d'enseignement libre, pour le personnel enseignant.»

«Een artikel 42sexies nieuw in te voegen, luidende:

«Art. 42sexies. § 1. Onverminderd het bepaalde in artikel 24 van het koninklijk besluit van 27 november 1973 houdende reglementering van economische en financiële inlichtingen te verstrekken aan de ondernemingsraden, wordt op het tijdstip in dat artikel bepaald, aan de leden van de ondernemingsraad een verslag overhandigd betreffende de toepas-

sing, de aanwending en de weerslag van de in artikel 41bis, quater en quinquies genomen maatregelen.

Het verslag bevat:

a) De toestand van de tewerkstelling;

b) De stand van de verrekeningen met het Tewerkstellingsfonds: stortingen, ontvangsten, verplichtingen, tegoeden.

Het verslag wordt opgemaakt in de vorm die bij een koninklijk besluit wordt vastgesteld.

§ 2. In de ondernemingen waar een vakbondsafvaardiging bestaat maar geen ondernemingsraad, wordt het verslag bedoeld in § 1 driemaandelijks medegedeeld aan de vakbondsafvaardiging.

§ 3. De bepalingen van artikel 15, b, 2°, derde, vierde en vijfde lid, van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven, zijn van toepassing op het verslag voorgeschreven door § 1 van dit artikel, alsook op het document voorgeschreven door artikel 2 van dit besluit op verzoek van de vakbondsafvaardiging.

§ 4. Een exemplaar van het verslag bedoeld in § 1 en § 2 wordt toegezonden aan de dienst bedrijfsorganisatie van het ministerie van Economische Zaken, tegelijkertijd met de voorlegging aan de ondernemingsraad en aan de vakbondsafvaardiging.

Het proces-verbaal van de beraadslaging in de schoot van de ondernemingsraad, in voorkomend geval van de vakbondsafvaardiging, over het verslag bedoeld in § 1, wordt eveneens medegedeeld aan dezelfde dienst van het ministerie van Economische Zaken.

De ambtenaren aangesteld krachtens artikel 39 van het koninklijk besluit van 27 november 1973 hierboven vermeld, zijn eveneens belast met het toezicht op de uitvoering van dit artikel.

Artikel 26 van de wet van 20 september 1948 voornoemd is van toepassing met betrekking tot de opdracht van de aangestelde ambtenaren.

§ 5. De inbreuken op dit artikel zullen worden opgespoord, vastgesteld en bestraft overeenkomstig de bepalingen van de wet van 20 september 1948 houdende organisatie van het bedrijfsleven.

Het verslag vermeld in § 1 wordt ten dien einde gelijkgesteld met de inlichtingen die moeten worden verstrekt in toepassing van de wet van 20 september 1948.

Artikel 30 van bovenvermelde wet is van toepassing op de leden van de vakbondsafvaardiging die van het vermelde verslag kennis krijgen.»

«Insérer un article 42sexies nouveau, libellé comme suit:

«Art. 42sexies. § 1er. Sans préjudice des dispositions de l'article 24 de l'arrêté royal du 27 novembre 1973 portant réglementation des informations économiques et financières à fournir aux conseils d'entreprises, un rapport concernant l'application, la mise en œuvre et l'incidence des mesures prévues aux articles 41bis, quater et quinquies sera transmis aux membres du conseil d'entreprise dans les délais prévus à cet article.

Ce rapport contient:

a) Un état de l'emploi;

b) Un état des opérations avec le Fonds pour l'emploi: versements, reçus, obligations, créances.

La forme sous laquelle se présentera le rapport est fixé par arrêté royal.

§ 2. Dans les entreprises où existe une délégation syndicale mais pas de conseil d'entreprise, le rapport visé au § 1er est transmis trimestriellement à la délégation syndicale.

§ 3. Les dispositions de l'article 15, b, 2°, troisième, quatrième et cinquième alinéas, de la loi du 20 septembre 1948 portant organisation de l'économie sont applicables au rapport visé au § 1er de cet article ainsi qu'au document visé à l'article 2 de cet arrêté, à la requête de la délégation syndicale.

§ 4. En même temps qu'il est soumis au conseil d'entreprise et à la délégation syndicale, un exemplaire du rapport visé aux §§ 1er et 2 est transmis au service organisation professionnelle du ministère des Affaires économiques.

Le procès-verbal de la délibération au sein du conseil d'entreprise, le cas échéant au sein de la délégation syndicale, sur le rapport visé au § 1er est également transmis au service organisation professionnelle du ministère des Affaires économiques.

Les fonctionnaires commissionnés en vertu de l'article 39 de l'arrêté royal du 27 novembre 1973 précité sont également chargés de surveiller l'exécution de cet article.

L'article 26 de la loi du 20 septembre 1948 précitée est applicable en ce qui concerne la mission des fonctionnaires commissionnés.

§ 5. Les infractions au présent article seront recherchées, constatées et punies conformément aux dispositions prévues par la loi du 20 septembre 1948 portant organisation de l'économie.

A cette fin, le rapport visé au § 1er est assimilé aux informations qui doivent être fournies en application de la loi du 20 septembre 1948.

L'article 30 de la loi précitée est applicable aux membres de la délégation syndicale qui prennent connaissance du rapport en question.»

«Een artikel 42septies nieuw in te voegen, luidende:

«Art. 42septies. § 1. Onverminderd de plichten van de officieren van gerechtelijke politie houden de door de Koning aangewezen ambtenaren en beambten toezicht op de uitvoering van artikelen 41bis, quater en quinquies en van de uitvoeringsbesluiten ervan.

§ 2. Behalve hun recht om proces-verbaal op te stellen, hebben de in § 1 bedoelde ambtenaren en beambten het recht om waarschuwingen te geven of een termijn te stellen waarbinnen de overtreder zich in orde kan stellen. Op straffe van nietigheid moet een afschrift van het proces-verbaal ter kennis van de overtreder worden gebracht binnen veertien dagen na de vaststelling van de overtreding.

§ 3. Onverminderd de bepalingen van de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek, worden gestraft met een geldboete van 26 tot 500 frank:

1° De werkgever, zijn aangestelden of lasthebbers die geen stortingen doen aan het Tewerkstellingsfonds onder de voorwaarden en volgens de modaliteiten welke in artikel 41quater en in de uitvoeringsbesluiten ervan bepaald zijn;

2° Al wie het krachtens dit artikel geregeld toezicht verhindert.

§ 4. De werkgever is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboeten waartoe zijn aangestelden of lasthebbers zijn veroordeeld.

§ 5. De publieke rechtsvordering wegens overtreding van de bepalingen van artikelen 41bis, quater en quinquies en van de ter uitvoering hiervan genomen besluiten verjaart door verloop van drie jaar na het feit waaruit de vordering is ontstaan.

§ 6. Alle bepalingen van boek I van Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn van toepassing op de bij dit artikel bepaalde misdrijven.»

«Insérer un article 42septies nouveau, libellé comme suit:

«Art. 42septies. § 1er. Sans préjudice des devoirs des officiers de police judiciaire, les fonctionnaires et employés désignés par le Roi surveillent l'exécution des articles 41bis, quater et quinquies et des arrêtés d'exécution de ces articles.

§ 2. Outre le droit de dresser procès-verbal, les fonctionnaires et employés visés au § 1er ont le droit de donner des avertissements ou de fixer un délai dans lequel le contrevenant peut se mettre en règle. A peine de nullité, une copie du procès-verbal doit être remise au contrevenant dans un délai de quatorze jours après la constatation de l'infraction.

§ 3. Sans préjudice des dispositions des articles 269 à 274 du Code pénal, sont punis d'une amende de 26 à 500 francs:

1° L'employeur, ses préposés ou mandataires, qui n'effectuent pas les versements au Fonds pour l'emploi dans les conditions et selon les modalités visées à l'article 41quater et dans les arrêtés d'exécution de cet article;

2° Toute personne qui fait obstacle à la surveillance prévue dans cet article.

§ 4. L'employeur est civilement responsable du paiement des amendes auxquelles ses préposés ou mandataires sont condamnés.

§ 5. L'action publique résultant d'une infraction aux dispositions des articles 41bis, quater et quinquies et aux arrêtés pris en exécution de ces articles est prescrite après trois années.

§ 6. Toutes les dispositions du livre 1er du Code pénal, y compris le chapitre VII et l'article 85, sont applicables aux infractions visées dans le présent article.»

Het woord is aan de heer Egelmeers.

De heer Egelmeers. — Mijnheer de Voorzitter, wij hebben reeds vermeld waarom dit artikel 42 volgens ons best zou worden geschrapt. Ik zal daar niet op terugkomen. Ik heb de redenen uiteengezet tijdens de algemene bespreking.

De beide betrokken ministers zijn vader van een fonds, de heer Dehaene van het Fonds voor het financieel evenwicht van de sociale zekerheid en de heer Hansenne van het Tewerkstellingsfonds. Tussen haakjes gezegd, deze laatste heeft nog steeds niet de juiste bedragen van de saldi verstrekt.

Zelfs wanneer wordt aanvaard dat het advies van de Raad van State hierover kan worden genegeerd, kan met zekerheid worden beweerd door iedereen die de tekst met kennis van zaken leest dat alle regels van moraliteit opzij werden gezet. Bij het inleverings- en matigingsbeleid wordt alles door elkaar gehaald en het zal nu ook nog moeilijk worden dat te verantwoorden, heren ministers, gezien de ondoorzichtigheid van de volmachtwetten.

Dat is voor ons een reden om de schrapping van artikel 42 voor te stellen.

Bovendien zijn wij van oordeel dat de regeringstekst voor artikel 42 getuigt van overdreven idealisme. Eén van de sociale partners zal niet ingaan op het voorstel tot arbeidsduurvermindering. U weet dat. Dat zal niet gebeuren, welk lokaas van fiscale voordelen u ook gebruikt. Waarschijnlijk zal er een andere soort van collectieve arbeidsovereenkomst uit de bus komen die u niet had verwacht. Dat zal dan een reden zijn, via een omweg, om geen initiatief te moeten nemen langs wettelijke weg.

Indien ik mij vergis, zal ik de eerste zijn om dat hier na het parlementair reces toe te geven, indien de regering ondertussen niet is gevallen, want dan is het geschiedenis.

De heer Wyninckx. — Dan kunt u het toch nog steeds zeggen.

De heer Egelmeers. — Wij stellen iets in de plaats dat wel realistisch is. Het is becijferd en wij geven de bronnen aan vanwaar de financiering moet komen voor een arbeidsduurvermindering van minder dan 10 pct. Dat kan verschillend zijn naargelang van de sectoren. De sociale partners zullen dat via een collectieve arbeidsovereenkomst moeten regelen. De door de regering vooropgestelde streefdatum is 15 september 1984.

Wij stellen een arbeidsduurvermindering voor van 10 pct. van de conventionele arbeidsduur die geldt tot 31 december 1985. Met andere woorden, de CAO blijven nog ten volle twaalf maanden van kracht.

Tevens vragen wij compenserende aanwervingen ten belope van 5 pct. van het bestaande personeelsbestand via arbeidsovereenkomsten van onbepaalde duur. Wij zullen naar aanleiding van een van de volgende artikelen met betrekking tot de opslorpingsprogramma's nog terugkomen op deze arbeidsovereenkomsten. Gezien het late uur zal ik zeer vlug het kader schetsen binnen hetwelk wij een oplossing zien om de werkloosheidscijfers drastisch te verminderen. De arbeidsduurvermindering met daarmee gepaard gaande aanwervingen zou van toepassing moeten zijn op alle werkgevers onderworpen aan de sociale zekerheid, de openbare instellingen, de uitzendbureaus en zelfs de onderwijsinstellingen weliswaar onder bepaalde voorwaarden.

De financiering van dit project zou moeten gebeuren via het Tewerkstellingsfonds. Dit fonds verwerpen wij inderdaad niet, mijnheer de minister. Wij wensen zelfs niet dat het zou worden gewijzigd zoals trouwens zal blijken uit ons subsidiair amendement bij artikel 43. Wij willen dat dit fonds inderdaad operationeel blijft. De oprichting van dat fonds was een goed initiatief, dat geven wij grif toe.

Wij wensen echter wel dat dit fonds op een andere wijze zou worden gefinancierd, meer bepaald door een bijdrage in hoofde van de werkgever ten belope van een percentage van de loonmassa van de werknemers in de onderneming inclusief de patronale bijdrage verschuldigd in het kader van de sociale zekerheid, dit voor het nog resterend deel van 1984 — het is niet onze schuld dat die maatregel zo laat wordt genomen — en voor heel het jaar 1985. Het percentage van de loonmassa moet in overleg worden bepaald. De globale opbrengst ervan moet minstens 2 pct. van de totale loonmassa bedragen. Een tweede factor die moet bijdragen tot de financiering van het fonds is een belasting op het roerend en het onroerend vermogen, met uitzondering van het bedrijfspatrimonium, boven 7,5 miljoen tegen index 177,85 pct. en met een aanslagvoet die kan variëren van 0,5 tot 2 pct. Deze bepaling is van toepassing op alle werkgevers maar treft vooral de grote vermogens. De modaliteiten worden door de Koning bepaald.

Een derde financieringsbron van het Tewerkstellingsfonds wordt gevormd door de bijdragen verschuldigd op de individuele netto belastbare jaarinkomens van 550 000 frank of meer tegen index 177,85 pct. met een aanslagvoet die varieert van 0,3 tot 7,5 pct. voor de aanslagjaren 1985 en 1986.

Mijnheer de minister, wij zouden de opbrengst van deze maatregelen aan de hand van reële cijfers kunnen bewijzen. Wel zullen correcties moeten worden aangebracht. Wij kunnen met absolute zekerheid zeggen dat op die wijze de financiering van de arbeidsduurvermindering van 10 pct., met een compenserende aanwerving van 5 pct., draaglijk is voor de werkgevers en aanvaardbaar voor de werknemers. Het uiteindelijke resultaat zou zijn dat door de herverdeling van de arbeid de werkloosheid althans tot einde 1985, op een gevoelige manier wordt verminderd. Wij staan afwijkingen toe aan dit systeem voor werkgevers die minder dan 20 werknemers tewerkstellen. Wie reeds een analyse heeft gemaakt van onze ondernemingen aan de hand van hun werknemerspotentieel, zal weten dat bijna 95 pct. van onze ondernemingen minder dan 20 werknemers tewerkstellen en dat de resterende 5 pct., ondernemingen met meer dan 20 werknemers dus, vrijwel 90 pct. van de actieve werknemers tewerkstellen. Dit maakt de zaken geenszins moeilijker of ontkracht niet de financieringstechniek die ik daarnet in grote lijnen heb geschetst.

Om reden van praktische aard hebben wij de ondernemingen met minder dan 20 werknemers — de KMO — uit het financieringsmechanisme genomen. Wij geven de kans aan die kleine werkgevers om aldus aanspraak te kunnen maken op bepaalde premies. Wij geven daarvan een voorbeeld in onze amendementen. Dat is uiteraard herzienbaar en corrigeerbaar. Via die weg doen wij een poging om aan de ondernemingen met minder dan 20 werknemers een kans te geven om te kunnen aanwerven zonder arbeidsduurvermindering.

Het spreekt vanzelf dat wij de bedrijven die in moeilijkheden verkeren, vrijstellen van arbeidsduurvermindering. Deze bedrijven zijn in de bevoegde ministeries bekend.

Als sluitstuk van dit mechanisme — en wij komen terug op de geloofwaardigheid van de ene sociale groep tegenover de andere, die zo nodig is in dit land — wijzen wij erop dat de informatie moet worden doorgegeven aan de ondernemingsraden, bij voorkeur elke drie maanden, over de toepassing van de CAO met betrekking tot de arbeidsduurvermindering en de aanwerving. Op die manier kunnen de vertegenwoordigers van de werknemers, namelijk degenen die in de ondernemingsraad zitting hebben, nagaan of het mechanisme zich concretiseert en wel of niet toekomstgericht moet worden bijgestuurd.

Ziedaar, mijnheer de Voorzitter, zeer beknopt maar voldoende geschetst de pijlers waarop naar onze mening de aanpak moet steunen waardoor de werkloosheid op een gevoelige wijze binnen het jaar, of alleszins tegen 31 december 1985 — laatste datum waarop de CAO moet worden geconcretiseerd — moet dalen. Die andere cijfers zullen alleen maar tegemoetkomen aan ieders wens in dit land.

Dan zal het bewijs worden gegeven dat met eigen middelen voor het gedeelte van de tewerkstelling dat moet worden geïmporteerd — hoe belangrijk het ook is —, *in concreto* in ons eigen land iets kan worden gedaan aan de werkelijk hoge cijfers van de werkloosheid. *(Applaus op de socialistische banken.)*

De Voorzitter. — De stemmingen zullen later plaatshebben.

L'article 43 est ainsi rédigé:

Art. 43. Dans l'article 5 de l'arrêté royal n° 25 du 24 mars 1982, créant un programme de promotion de l'emploi dans le secteur non-marchand, les mots « pour une durée de trois ans » sont remplacés par les mots « pour une durée de six ans ».

Art. 43. In artikel 5 van het koninklijk besluit nr. 25 van 24 maart 1982 tot opzetting van een programma ter bevordering van de werkgelegenheid in de niet-commerciële sector worden de woorden « voor de duur van drie jaar » vervangen door de woorden « voor de duur van zes jaar ».

De heer Egelmeers c.s. stelt volgend amendement voor:

« Dit artikel te vervangen als volgt:

« Art. 43. De Koning zal bij in Ministerraad overlegd besluit, de nodige maatregelen treffen om de bestaande programma's tot opslorping van de werkloosheid samen te brengen onder direct maatschappelijke projecten.

Alle tewerkgestelden worden aangeworven met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur met volledige toepassing van de sociale-zekerheidsregelingen en de arbeidswetgeving.

De beloningsvoorwaarden worden vastgesteld overeenkomstig de aanvangswedde bij de openbare diensten in functie van diploma of verworven beroepservaring.

De loonkosten en sociale bijdragen van de tewerkgestelden worden betaald door de overheid.

De Koning stelt de aard van de projecten vast, die in aanmerking genomen worden.

Op de begroting van het ministerie van Tewerkstelling en Arbeid wordt het nodige krediet ingeschreven in functie van de gespreide programmatie in verband met de indienstnemingen.

De bestaande programma's worden overgeheveld naar de direct maatschappelijke projecten, die van toepassing blijven tot 31 december 1987. »

« Remplacer cet article par le texte suivant :

« Art. 43. Le Roi prendra, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, les mesures nécessaires pour regrouper les programmes existants de résorption du chômage dans le cadre de projets directement sociaux.

Tous les travailleurs sont engagés sous contrat de travail à durée indéterminée avec application intégrale de la législation de la sécurité sociale et du travail.

Les conditions de rémunération sont fixées sur la base du traitement de début dans les services publics en fonction du diplôme ou de l'expérience professionnelle acquise.

Les charges salariales et les cotisations sociales des travailleurs sont payées par les pouvoirs publics.

Le Roi détermine la nature des projets entrant en ligne de compte.

Le crédit nécessaire est inscrit au budget du ministère de l'Emploi et du Travail en fonction de l'étalement des recrutements.

Les programmes existants sont intégrés aux projets directement sociaux, qui restent d'application jusqu'au 31 décembre 1987. »

Het woord is aan de heer Egelmeers.

De heer Egelmeers. — Mijnheer de Voorzitter, artikel 43 is een geheel nieuw amendement dat niet werd ingediend in de Kamer. Het werd ingediend in de commissie, maar wij hadden geen geluk. Daarom dienen wij dit opnieuw in.

Met ons amendement vervangen wij uiteraard artikel 43 van het ontwerp. Wie altijd met belangstelling de debatten over arbeid en tewerkstelling heeft gevolgd of eraan heeft deelgenomen, weet — ik moet voorzichtig zijn met het noemen van namen — dat vooral de ACV-strekking heeft verklaard dat de minister de verscheidenheid in zijn opslorpingsprogramma's van de werkloosheid moet stopzetten en dat hij meer uniformisering moet betrachten en de wildgroei moet stopzetten.

Binnen dit kader moet als het ware tot een statuut inzake arbeidsovereenkomst worden gekomen, als ik dat woord mag gebruiken. Daarover gaat het altijd.

Wij menen dat de minister de unieke kans van de herstelwet moet benutten om werk te maken van die programma's tot opslorping van de werkloosheid.

Wij blijven correct in het spel en gebruiken geen demagogie.

Bij het lezen van de tekst kan worden vastgesteld dat de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit maatregelen treft om de bestaande programma's tot opslorping van de werkloosheid samen te brengen onder wat wij noemen direct maatschappelijke projecten.

Wij aanvaarden amendementen hierop indien iemand er een betere naam voor vindt.

Ik zal onmiddellijk verduidelijken wat wij onder direct maatschappelijke projecten begrijpen. In alle geval moeten krachten worden aangeworven met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Ik heb daarnet gezegd dat ik er zou op terugkomen. Uiteraard kan het niet anders meer dan met volledige toepassing van de sociale-zekerheidsregelingen en van de arbeidswetgeving. De beloningsvoorwaarden moeten worden vastgesteld overeenkomstig de aanvangswedde bij de openbare diensten naar verhouding van het diploma of de verworven beroepservaring. Wij hebben de nadruk gelegd op de aanvangswedde bij de openbare diensten omdat er werd uitgemaakt — behalve voor de stages in de ondernemingen — dat het bij uitstek bestemd is voor de privé-sector.

De cijfers die de minister kan voorleggen, dankt hij aan initiatieven die door openbare besturen en zelfs VZW, die weliswaar niet altijd openbare besturen zijn, worden genomen.

Ik wil zeggen los van de onderneming in de privé-sector. Want er is geen paritair comité. Er kan geen overleg zijn. Laten we het niet te ingewikkeld maken en een zeer redelijke basis nemen om het loon vast te stellen, namelijk een aanvangswedde in verhouding tot het diploma dat men heeft bekomen of in verhouding tot de beroepservaring die men heeft opgedaan.

De Koning zou de aard van de projecten vaststellen die in aanmerking worden genomen. Te veel details in een herstelwet zijn niet wenselijk maar hier wil ik terugkomen op wat ik bij de aanvang van mijn betoog heb gezegd.

De direct maatschappelijke projecten zijn anders dan de projecten die we nu kennen in toepassing van het Dac of BTK. Wie voeling heeft met mensen die een job hebben in de huidige voorwaarden door de regering vastgelegd, weten dat zij zich in elk geval bevinden in een frustratiesituatie, omdat zij voelen dat zij niet altijd nuttig werk verrichten, zoals zij dat wensen te doen door zich in een openbare dienst te integreren.

Indien we hierover onderzoekingen zouden doen verrichten door sociologen, zouden we verstomd staan over de uitspraak. De meesten onder hen zijn niet tevreden en wachten op het moment dat zij de grote stap kunnen doen om zich op een andere manier in het arbeidsproces te integreren.

Mijnheer de minister, indien we de Koning de aard van de projecten doen vaststellen, is het duidelijk dat we de bevoegde minister de kans geven om het creatief en innoverend werk niet meer op te leggen aan de plaatselijke besturen die het niet meer aankunnen. Dan kunnen projecten op het getouw worden gezet die rechtstreeks de collectiviteit dienen. Hiervoor zou een krediet moeten worden uitgetrokken op de begroting van het departement van Tewerkstelling en Arbeid. Het zal waarschijnlijk niet meer belopen dan nu het geval is. Maar u krijgt bedragen terug via de fiscaliteit en de sociale zekerheid, omdat wij die personen hetzelfde statuut geven van een werknemer in een privé-onderneming.

Wat de projecten betreft, geef ik u twee voorbeelden. Op het toeristisch vlak kan nog nuttig werk worden verricht voor de steden en gemeenten die de collectiviteiten ten goede komen. Op het stuk van de ruimtelijke ordening is er heel wat werk te doen door de gemeentebesturen en de provinciebesturen om projecten uit te werken die anders zullen zijn dan wat wij nu kennen en die in elk geval zinvoller zullen zijn.

Het spreekt vanzelf dat, om de coördinatie te verzekeren, de bestaande programma's zullen moeten worden overgeheveld naar de direct maatschappelijke projecten. Mocht men ze met het oog daarop willen wijzigen, voor ons niet gelaten. Zij zullen ook van toepassing blijven tot 31 december 1987, datum die ook door de minister wordt voorgesteld. Om, jammer genoeg, naar inhoud achterhaalde projecten te laten lopen luidens artikel 42.

Mijnheer de Voorzitter, dat is onze kijk op het nieuwe systeem van programma's ter opslorping van de werkloosheid. *(Applaus op de socialistische banken en op sommige banken van de Volksunie.)*

De Voorzitter. — Mijnheer Egelmeers, het valt u blijkbaar moeilijk uw enthousiasme tot vijf minuten te beperken, maar ik wil u toch vragen daartoe in de toekomst een inspanning te doen.

De heer Egelmeers. — Mijnheer de Voorzitter, met mijn vorige uiteenzetting ben ik, wat de duur ervan betreft, toch redelijk geweest. U moet een rekening altijd op het einde opmaken, maar u heeft gelijk, nu ben ik wat lang geweest. *(Gelach.)*

M. le Président. — L'article 44 est ainsi rédigé :

Art. 44. Dans l'article 212, deuxième alinéa, de la loi du 8 août 1980 relative aux propositions budgétaires 1979-1980, modifié par l'arrêté royal n° 188 du 30 décembre 1982, les mots « 31 décembre 1984 » sont remplacés par les mots « 31 décembre 1987 ».

Art. 44. In artikel 212, tweede lid, van de wet van 8 augustus 1980 betreffende de budgettaire voorstellen 1979-1980, gewijzigd bij koninklijk besluit nr. 188 van 30 december 1982, worden de woorden « 31 december 1984 » vervangen door de woorden « 31 december 1987 ».

Bij wijze van amendement stelt de heer Eglmeers c.s. voor dit artikel te doen vervallen.

Wij stemmen later over dit amendement en over artikel 44.

L'article 45 est ainsi rédigé:

Art. 45. Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, prendre les mesures nécessaires pour adapter la législation sur la sécurité sociale pour travailleurs salariés et assimilés visés dans la:

— Loi du 29 juin 1983 concernant l'obligation scolaire, en ce qui concerne les élèves auxquels l'obligation est applicable, comme visé à l'article 1er, § 1er, troisième alinéa, de cette loi;

— Loi du 19 juillet 1983 sur l'apprentissage de professions exercées par des travailleurs salariés, en ce qui concerne les élèves liés par un contrat d'apprentissage.

Art. 45. De Koning kan, bij in Ministerraad overlegd besluit, de nodige maatregelen treffen tot aanpassing van de sociale-zekerheidswetgeving ten behoeve van de werknemers en ermede gelijkgestelden die bedoeld worden in de:

— Wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht, wat de leerlingen betreft op wie de deeltijdse leerplicht als bedoeld bij artikel 1, § 1, derde lid, van deze wet, van toepassing is;

— Wet van 19 juli 1983 op het leerlingenwezen voor beroepen uitgeoefend door arbeiders in loondienst wat de leerlingen betreft verbonden door een leerovereenkomst.

Mme Remy et M. Jandrain présentent l'amendement que voici:

« Au premier alinéa de cet article, insérer après les mots « par arrêté délibéré en Conseil des ministres », les mots « après avis du Conseil national du Travail ».

« In het eerste lid van dit artikel, na de woorden « bij in Ministerraad overlegd besluit » in te voegen de woorden « en na advies van de Nationale Arbeidsraad ».

La parole est à Mme Remy.

Mme Remy-Oger. — Je me réfère à la justification écrite de l'amendement, monsieur le Président.

M. le Président. — L'article 46 est ainsi rédigé:

Art. 46. Un article 14*bis*, rédigé comme suit, est inséré dans la loi du 29 juin 1981 établissant les principes généraux de la sécurité sociale des travailleurs salariés:

« Art. 14*bis*. Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, prendre les mesures nécessaires afin d'adapter la législation et la réglementation de la sécurité sociale, en vue de maintenir les droits des travailleurs aux prestations sociales lorsqu'ils sont occupés pour des prestations complètes qui sont cependant réparties sur moins de cinq jours par semaine. »

Art. 46. Een artikel 14*bis*, luidend als volgt, wordt in de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, ingevoegd:

« Art. 14*bis*. De Koning kan, bij in Ministerraad overlegd besluit, de nodige maatregelen treffen tot aanpassing van de wetgeving en reglementering inzake sociale zekerheid, ten einde de rechten van de werknemers op sociale prestaties te vrijwaren wanneer zij worden tewerkgesteld voor volledige prestaties welke evenwel over minder dan vijf dagen per week zijn verdeeld. »

Mme Remy et M. Jandrain présentent l'amendement que voici:

« A la première ligne de l'article 14bis proposé par cet article, insérer après les mots « Le Roi », les mots « après avis du Conseil national du Travail. »

« In artikel 14bis voorgesteld door dit artikel, na de woorden « bij in Ministerraad overlegd besluit » in te voegen de woorden « en na advies van de Nationale Arbeidsraad. »

En outre, M. Humblet et Mme Remy proposent l'insertion de l'article 46*bis* nouveau que voici:

« Insérer un article 46bis (nouveau), rédigé comme suit:

« Art. 46bis. Lorsqu'un handicapé inscrit au FNRSH et qui bénéficie d'une allocation, devient indépendant, le bénéfice de cette allocation est suspendu pendant une période maximale de six années.

Au cas où cette personne cesserait son activité, elle recouvrera automatiquement le droit à ces allocations. »

« Een artikel 46bis nieuw in te voegen, luidende:

« Art. 46bis. Wanneer een bij het Rijksfonds voor sociale reklassering van de minder-validen ingeschreven minder-valide, die een toelage ontvangt, zelfstandige wordt, wordt het voordeel van die toelage geschorst gedurende een periode van ten hoogste zes jaar.

Indien die persoon zijn bedrijvigheid stopzet, verkrijgt hij automatisch opnieuw recht op die toelage. »

La parole est à Mme Remy.

Mme Remy-Oger. — Monsieur le Président, avant de justifier cet amendement, permettez-moi de revenir très brièvement à la discussion générale.

Vous avez dit, monsieur le ministre, que j'avais présenté, relativement gentiment, le maquillage des statistiques.

Je veux bien être considérée comme incompétente, mais non pas comme menteuse. Cela, je ne le supporterais pas.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Je n'ai jamais dit cela!

Mme Remy-Oger. — Vous ne l'avez peut-être pas dit, mais votre façon de répondre le laissait sous-entendre pour quelqu'un qui n'est pas tout à fait sot.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Non, non!

Mme Remy-Oger. — Lorsque j'ai cité le chiffre de 515 454 chômeurs complets à fin mars 1984, vous avez levé les bras.

Effectivement, peu après, je vous disais que, fin juin, on était descendu quelque peu sous la barre des cinq cent mille chômeurs complets. Mais je n'avais point parlé de l'effet de l'article 143, qui a exclu du chômage pendant trois ans, quelque dix-sept mille chômeurs.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Pardon? Dix-sept mille chômeurs? En quel laps de temps?

Mme Remy-Oger. — Sur base de l'article 143 et ce, en 1981, 1982 et 1983.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Si vous reprenez l'application de l'article 143 depuis que la législation sur le chômage existe, vous arriveriez à des chiffres bien plus élevés.

Mme Remy-Oger. — Monsieur le ministre, je vous ai demandé de ne pas me prendre pour une imbécile. Veuillez m'écouter; je ne serai pas longue. D'ailleurs, si vous ne m'aviez pas interrompue, j'en aurais déjà terminé.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Dans ce cas, je ne vous interromprai plus.

Mme Remy-Oger. — Je n'ai pas parlé des exclus pendant les trois années en question. Je ne parle ici que de votre législature.

Me suis-je tellement trompée lorsque j'ai dit que les statistiques étaient quelque peu maquillées? Vous maniez le verbe avec un art consommé. Mais je crois qu'avec le même art, vous avez manié les statistiques. Si mes informations sont exactes, lors de la «pré-préparation» du budget de 1985, votre collègue, à votre demande je suppose, n'a-t-il pas prévu un accroissement de vingt-quatre mille chômeurs complets à fin juin 1985?

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Avant qu'on discute!

Mme Remy-Oger. — Par conséquent, on ne peut pas dire que même le gouvernement soit d'un optimisme délirant au moment de l'élaboration du budget.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Absolument!

Mme Remy-Oger. — Dès lors, lorsque j'ai dit que les statistiques avaient été légèrement maquillées, je ne pense pas m'être tellement trompée. C'est cela que je tenais à faire remarquer.

J'en viens maintenant, monsieur le Président — en vous remerciant —, à l'amendement 46*bis* nouveau que M. Humblet a commenté assez longuement.

Le gouvernement a prévu d'instaurer dans la loi de redressement le parallélisme entre le traitement des rentes accidents de travail et maladies professionnelles.

Par notre article 46, nous souhaitions — j'emploie déjà l'imparfait! — le même parallélisme entre les chômeurs et les handicapés.

M. le Président. — Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'amendement, sur l'article 46 et sur l'article 46*bis* (nouveau).

L'article 47 est ainsi rédigé:

Art. 47. § 1er. Le présent article s'applique aux entreprises qui procèdent à la conclusion d'une convention collective de travail conformément à la loi du 5 décembre 1968 sur les conventions collectives de travail et les commissions paritaires et prévoyant:

1° Une réduction de la durée de travail hebdomadaire moyenne d'au moins 8 p.c. dans toute l'entreprise, ramenant la durée hebdomadaire du travail à 34 heures ou moins sans adaptation du salaire moyen hebdomadaire;

2° Une augmentation nette de l'effectif, convertie en emplois à temps plein, au moins égale à la réduction de la durée du travail prévue au 1°;

3° Une nouvelle organisation du temps de travail impliquant le maintien ou l'augmentation du temps d'utilisation de l'appareil de production de biens ou des services de l'entreprise.

§ 2. La convention collective de travail entre en vigueur au plus tôt le 1er janvier 1985 et au plus tard le 31 décembre 1987; elle doit être approuvée par le ministre de l'Emploi et du Travail.

§ 3. Les bénéfices des entreprises visées au § 1er sont immunisés de l'impôt des personnes physiques, de l'impôt des sociétés ou de l'impôt des non-résidents, à raison d'un montant égal à 2 millions de francs par unité de personnel supplémentaire que l'entreprise occupe en Belgique en application dudit § 1er.

Ce montant est réparti sur six périodes imposables consécutives, la première correspondant à la période qui suit celle au cours de laquelle la convention collective de travail est entrée en vigueur, à raison de 500 000 francs pour les deux premières, 400 000 francs pour la troisième, 300 000 francs pour la quatrième, 200 000 francs pour la cinquième et 100 000 francs pour la sixième de ces périodes.

L'immunité est accordée pendant les six périodes imposables visées pour le nombre de membres du personnel prévu à la convention collective de travail, pour autant que ce nombre soit atteint.

§ 4. L'augmentation nette de l'effectif est l'augmentation moyenne réalisée au cours d'une période imposable et convertie en emplois à plein temps par rapport à l'effectif moyen de la période imposable précédente. Une embauche compensatoire prévue à l'arrêté royal n° 181 du 30 décembre 1982 créant un Fonds en vue de l'utilisation de la modération salariale complémentaire pour l'emploi et le nombre d'unités de travail supplémentaires comme visé à l'arrêté royal n° 185 du 30 décembre 1982 organisant, pour les petites et moyennes entreprises, un régime spécifique d'utilisation de la modération salariale pour l'emploi, ainsi que les engagements réalisés en application de l'arrêté royal n° 230 du 21 décembre 1983 relatif au stage et à l'insertion professionnelle des jeunes, ne sont pas pris en considération comme engagements supplémentaires au sens du présent article.

§ 5. Lorsque l'augmentation nette de l'effectif prévue à la convention collective de travail a été réduite au cours d'une période imposable quelconque, les bénéfices ou pertes de cette période sont, selon le cas, augmentés ou diminués, par unité de personnel en moins, d'un montant égal à l'immunité accordée pour les trois périodes imposables précédentes.

§ 6. Les entreprises, qui demandent à bénéficier de l'avantage prévu au § 3, ne peuvent bénéficier, ni des avantages prévus à l'article 23, § 2, du Code des impôts sur les revenus, ni de ceux prévus à l'article 26 de la loi de redressement du 10 février 1981 relative aux dispositions fiscales et financières, modifié par l'article 61 de la loi-programme 1981 du 2 juillet 1981, ni de ceux prévus à l'article 16 de l'arrêté royal n° 179 du 30 décembre 1981 relatif aux expériences d'aménagement du temps de travail dans les entreprises en vue d'une redistribution du travail disponible.

§ 7. Ces entreprises n'ont pas droit à tout ou partie du produit de la modération salariale, prévue à l'arrêté royal n° 278 du 30 mars 1984 portant certaines mesures concernant la modération salariale en vue d'encourager l'emploi, la réduction des charges publiques et l'équilibre financier des régimes de la sécurité sociale. Elles ne peuvent bénéficier de l'intervention du Fonds pour l'emploi, créé à l'article 4 de l'arrêté royal n° 181 du 30 décembre 1982 créant un Fonds en vue de l'utilisation de la modération salariale complémentaire pour l'emploi, pour la période visée au § 3.

§ 8. Toute modification apportée depuis le 1er mars 1984 aux dispositions statutaires concernant la date de clôture des comptes annuels, n'a aucun effet sur l'application du présent article.

§ 9. Le Roi règle l'exécution du présent article et notamment les cas visés aux articles 40, § 1er, et 124 du Code des impôts sur les revenus, les situations résultant d'un exercice comptable dont la durée est inférieure ou supérieure à douze mois, ainsi que les modalités d'imputation de l'immunité sur les bénéfices imposables.

Art. 47. § 1. Dit artikel is van toepassing op de ondernemingen die overgaan tot het sluiten van een collectieve arbeidsovereenkomst, overeenkomstig de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités, die voorziet in:

1° Een vermindering van de wekelijkse arbeidsduur met ten minste 8 pct. in geheel de onderneming waardoor de wekelijkse arbeidsduur wordt teruggebracht tot 34 uren of minder en dit zonder aanpassing van het gemiddelde weekloon;

2° Een nettoverhoging van het personeelseffectief omgerekend tot voltijdse betrekkingen die ten minste gelijk is aan het percentage vermeld onder 1°;

3° Een nieuwe organisatie van de arbeidsduur met behoud of verlenging van de benuttingstijd van het produktieapparaat voor goederen of diensten van de onderneming.

§ 2. De collectieve arbeidsovereenkomst wordt ten vroegste op 1 januari 1985 en uiterlijk op 31 december 1987 van kracht; zij dient door de minister van Tewerkstelling en Arbeid te worden goedgekeurd.

§ 3. De winsten van de in § 1 bedoelde ondernemingen worden van de personenbelasting, van de vennootschapsbelasting of van de belasting der niet-verblijfshouders vrijgesteld tot een bedrag gelijk aan 2 miljoen frank per bijkomende personeelseenheid die de onderneming in België tewerkstelt ingevolge de toepassing van § 1.

Dat bedrag wordt verdeeld over zes achtereenvolgende belastbare tijdperken waarbij het eerste volgt op dat waarin de collectieve arbeidsovereenkomst in werking is getreden, te weten 500 000 frank voor de eerste twee, 400 000 frank voor het derde, 300 000 frank voor het vierde, 200 000 frank voor het vijfde en 100 000 frank voor het zesde van die tijdperken.

De vrijstelling wordt voor de zes bedoelde belastbare tijdperken verleend voor het in de collectieve arbeidsovereenkomst bepaald aantal personeelsleden, voor zover dat aantal wordt bereikt.

§ 4. De nettoverhoging van het personeelsbestand is de gemiddelde verhoging, gerealiseerd tijdens een belastbaar tijdperk en omgerekend tot voltijdse betrekkingen, in verhouding tot het gemiddelde personeelsbestand van het vorig belastbaar tijdperk. De compenserende indienstne-

ming als bedoeld in het koninklijk besluit nr. 181 van 30 december 1982 tot oprichting van een Fonds met het oog op de aanwending van de bijkomende loonmatiging voor de tewerkstelling, en het aantal bijkomende werkeenheden als bedoeld in het koninklijk besluit nr. 185 van 30 december 1982 houdende de organisatie, voor de kleine en middelgrote ondernemingen, van een specifiek stelsel voor de aanwending van de loonmatiging voor de tewerkstelling, alsmede de aanwervingen die worden verricht in toepassing van het koninklijk besluit nr. 230 van 21 december 1983 betreffende de stage en de inschakeling van jongeren in het arbeidsproces, komen niet in aanmerking als bijkomende aanwervingen zoals bedoeld in dit artikel.

§ 5. Wanneer de in de collectieve arbeidsovereenkomst bepaalde nettoverhoging van het personeelsbestand tijdens enig belastbaar tijdperk is verminderd, wordt de winst of het verlies van dat tijdperk, per personeelseenheid in min, volgens het geval vermeerderd of verminderd met een bedrag gelijk aan de voor de drie vorige belastbare tijdperken verleende vrijstellingen.

§ 6. De ondernemingen die wensen te genieten van het voordeel waarin § 3 voorziet kunnen noch genieten van de voordelen voorzien bij artikel 23, § 2, van het Wetboek der inkomstenbelastingen, noch van deze voorzien bij artikel 26 van de herstelwet van 10 februari 1981 betreffende de fiscale en financiële bepalingen, gewijzigd door artikel 61 van de programmawet van 2 juli 1981, noch van deze voorzien bij artikel 16 van het koninklijk besluit nr. 179 van 30 december 1982 betreffende experimenten inzake aanpassing van de arbeidstijd in ondernemingen met het oog op een herverdeling van de beschikbare arbeid.

§ 7. Deze ondernemingen hebben noch geheel noch gedeeltelijk recht op het resultaat van de loonmatiging, voorzien bij het koninklijk besluit nr. 278 van 30 maart 1984 houdende bepaalde maatregelen inzake loonmatiging met het oog op de bevordering van de tewerkstelling, de vermindering van de openbare lasten en het financieel evenwicht van de stelsels van sociale zekerheid. Zij kunnen niet genieten van de tussenkomst van het Tewerkstellingsfonds opgericht bij artikel 4 van het koninklijk besluit nr. 181 van 30 december 1982 tot oprichting van een Fonds met het oog op de aanwending van de bijkomende loonmatiging voor de tewerkstelling voor de periode bepaald in § 3.

§ 8. Iedere wijziging welke vanaf 1 maart 1984 aan de statutaire bepalingen betreffende de datum van afsluiting van de jaarrekening is aangebracht, is zonder uitwerking voor de toepassing van dit artikel.

§ 9. De Koning regelt de uitvoering van dit artikel, inzonderheid de gevallen bedoeld bij de artikelen 40, § 1, en 124 van het Wetboek der inkomstenbelastingen, de toestanden die het gevolg zijn van een boekjaar waarvan de duur minder of meer dan twaalf maanden bedraagt, evenals de verrekeningsmodaliteiten van de vrijstelling op de belastbare winst.

Bij wijze van amendement stelt de heer Egelmeers c.s. voor dit artikel te doen vervallen.

Het woord is aan de heer Egelmeers.

De heer Egelmeers. — Ik verwijs naar mijn verantwoording, mijnheer de Voorzitter.

De Voorzitter. — De heer Egelmeers c.s. stelt volgend subsidiair amendement voor:

« § 5 van dit artikel te vervangen als volgt:

« § 5. Wanner de in de collectieve arbeidsovereenkomst bepaalde nettoverhoging van het personeelsbestand tijdens enig belastbaar tijdperk is verminderd, worden de vroeger verleende vrijstellingen voorzien in § 3, per personeelseenheid in min, gevoegd bij de belastbare winst of afgetrokken van het belastbaar tijdperk waarin ze werden verleend en dit ongeacht het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 259 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen.

Wanneer de vermindering van het personeelsbestand plaatsvindt na verloop van vijf kalenderjaren volgend op de aanwervingen, zal slechts de winst of het verlies van dat belastbaar tijdperk, per personeelseenheid in min, volgens het geval vermeerderd of verminderd worden met een bedrag gelijk aan de voor de drie vorige belastbare tijdperken verleende vrijstellingen.

Bovendien is een overeenkomstig artikel 305 van het Wetboek der inkomstenbelastingen berekende nalatigheidsintrest verschuldigd vanaf 1 januari van het jaar dat samenvalt met het aanslagjaar waarin de vrijstellingen werden verleend. »

« Remplacer le § 5 de cet article par les dispositions suivantes:

« § 5. Lorsque l'augmentation nette de l'effectif prévue par la convention collective de travail a été réduite au cours d'une période imposable quelconque, les montants des immunités accordées en vertu du § 3 sont, par unité de personnel en moins, ajoutés au bénéfice imposable ou déduits de la période imposable au cours de laquelle les immunités ont été accordées, et ce même après l'expiration du délai visé à l'article 259 du Code des impôts sur les revenus.

Lorsque la réduction de l'effectif a lieu alors que cinq années civiles se sont écoulées depuis les recrutements, seuls les bénéfices ou pertes de la période imposable en question seront, selon le cas, augmentés ou diminués, par unité de personnel en moins, d'un montant égal à l'immunité accordée pour les trois périodes imposables précédentes.

En outre, des intérêts de retard, calculés conformément à l'article 305 du Code des impôts sur les revenus, sont dus à partir du 1er janvier de l'année qui coïncide avec l'exercice d'imposition au cours duquel les immunités ont été accordées. »

Het woord is aan de heer Egelmeers.

De heer Egelmeers. — Hierbij verwijs ik eveneens naar mijn verantwoording, mijnheer de Voorzitter.

De Voorzitter. — De heer Van Ooteghem stelt volgende amendementen voor:

« In § 3 van dit artikel, derde lid, Nederlandse tekst, de woorden « voor de zes » te vervangen door de woorden « gedurende de zes. »

« Au § 3 de cet article, troisième alinéa, texte néerlandais, remplacer les mots « voor de zes » par les mots « gedurende de zes. »

« In § 6 van dit artikel, Franse tekst, op de achste regel, de woorden « l'arrêté royal n° 179 du 30 décembre 1981 » te vervangen door de woorden « l'arrêté royal n° 179 du 30 décembre 1982. »

« Au § 6 de cet article, texte français, huitième ligne, remplacer les mots « l'arrêté royal n° 179 du 30 décembre 1981 » par les mots « l'arrêté royal n° 179 du 30 décembre 1982. »

Het woord is aan de heer Van Ooteghem.

De heer Van Ooteghem. — Mijnheer de Voorzitter, ik heb bij artikel 47 twee amendementen ingediend. Ik weet niet of de minister bevoegd is om te oordelen of een tekst in een goed Nederlands is gesteld. Ik vraag mij ook af of het nu het ogenblik is om vragen te stellen aan de regering.

De heer Wyninckx. — Hij is wel bevoegd, maar niet bekwaam!

De heer Van Ooteghem. — In de Franse tekst staat de juiste formulering, namelijk: « L'immunité est accordée pendant les six périodes imposables » terwijl in de Nederlandse tekst staat: « ... voor de zes bedoelde belastbare tijdperken ».

Pendant wordt dus vertaald door « voor ». Dat is natuurlijk helemaal niet hetzelfde.

Wanneer ik de tekst goed begrijp dan wordt de vrijstelling verleend voor een bepaalde periode tijdens welke men bijkomend personeel in dienst neemt en die som wordt verdeeld gedurende verschillende jaren.

Ik meen dat de Franse tekst wel degelijk de juiste is en dus zal de Senaat moeten stemmen over mijn amendement dat ertoe strekt in de Nederlandse tekst het woord « voor » te veranderen in het correcte woord « gedurende ».

De heer Wyninckx. — De Kamer komt opnieuw bijeen op 27 juli. Dan kunnen zij discussiëren over wat goed Nederlands is!

M. le Président. — La parole est à M. Hansenne, ministre.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Sur ce point, monsieur le Président, je m'en remets à la sagesse du Sénat.

De Voorzitter. — Mijn voorstel is ook dit even voor te leggen aan de taaldienst die op dat stuk heel veel ervaring heeft.

De heer Van Ooteghem. — Ik meen, mijnheer de Voorzitter, dat wij met een gerust gemoed op het advies van de taaldienst kunnen wachten.

Ik kom nu tot mijn tweede amendement. Ik wil de minister vragen welke de juiste datum is: 30 december 1982 of 30 december 1981?

M. le Président. — A l'article 47, § 6, figure une faute d'impression: le texte français mentionne 1981 et le texte néerlandais 1982.

Quelle est la date exacte, monsieur le ministre?

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Il s'agit de l'article 16 de l'arrêté royal n° 179 du 30 décembre 1982. Je ne crois pas que nous soyons parvenus, dans le même mois, à faire voter une loi de pouvoirs spéciaux et à faire appliquer l'arrêté royal n° 179.

Il s'agit donc bien de 1982.

M. le Président. — M. Van Ooteghem était d'ailleurs de cet avis.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Je suis ravi que lui et moi nous rencontrions.

De heer Van Ooteghem. — Mijnheer de minister, gaat het om het koninklijk besluit nr. 179 of om het koninklijk besluit nr. 180.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — C'est l'arrêté royal n° 179.

De heer Van Ooteghem. — Mijnheer de Voorzitter, wij nemen er akte van dat het gaat om het koninklijk besluit nr. 179 van 30 december 1982 en wij zullen de Senaat vragen hierover te stemmen.

De Voorzitter. — Wij stemmen in een volgende vergadering over de amendementen en over het artikel.

Hiermede zijn wij aan het einde van onze werkzaamheden voor vandaag gekomen. Wij hervatten de bespreking van het ontwerp van herstelwet morgen te 10 uur met het verslag namens de commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden uitgebracht door de heer De Kerpel.

Le Sénat se réunira demain mardi, 10 juillet 1984 à 10 heures.

De Senaat vergadert opnieuw morgen dinsdag, 10 juli 1984 te 10 uur.

La séance est levée.

De vergadering is gesloten.

(La séance est levée à 22 h 40 m.)

(De vergadering wordt gesloten te 22 u. 40 m.)

38.022 — E. Guyot, s. a., Bruxelles